Brochure 25729

Internationale verbindingen van het N.A.S.

BERLIJN OF MOSKOU

Revolutionaire Syndicalistische Internationale (I. A. V.)

?

Revolutionaire Vakvereenigings Internationale (R. V. I.)

DOOR

B. LANSINK Jr
Voorzitter van het Nat. Arb.-Secretariaat
pro Berlijn

TH. J. DISSEL
Secretaris van het Nat. Arb.-Secretariaat
pro Moskou

Uitgave van het Nationaal Arbeids-Secretariaat
Amsterdam, Nassaukade 101 — Februari 1923

BERLIJN OF MOSCOU?

Libertair- of Staatssocialisme?

door B. LANSINK Jr.

Berlijn of Moscou?

Zal het Nationaal Arbeids-Secretariaat zich aansluiten bij de Internationale Arbeidersvereeniging te Berlijn of bij de Roode Vakinternationale te Moscou?

Zietdaar de vraag die de rijen van het Nationaal Arbeids-Secretariaat heftig beroert.

Deze vraag moet binnen den kortst mogelijken tijd beantwoord en definitief beslist worden. Er moet in het N. A. S. een einde komen aan de voortdurende botsingen van de tegenover elkaar staande richtingen, waarvan de eene onverzoenlijk vasthoudt aan de oude principieele grondslagen van onze revolutionaire vakcentrale en de andere zich bereid verklaart, terwille van den waan van het sociaal democratische dogma, deze oude grondslagen prijs te geven.

Het is niet voor het eerst dat een dusdanige strijd het N. A. S. in beroering zet en in zijn organisatorischen arbeid en actie belemmert en verlamt. De oude strijd is opnieuw ontbrand.

Wij kunnen zeggen, dat de geschiedenis zich herhaalt. Voor twintig jaren geleden, in de jaren 1900—1905, hebben onze voorgangers denzelfden hardnekkigen en scherpen strijd gestreden. Twintig jaren geleden waren onze kameraden ook gedwongen een fellen niets ontzienden kamp tegen de aanhangers van de sociaal-democratie te voeren voor het behoud van het zelfstandig karakter en het ongerept handhaven van de onafhankelijke revolutionaire beginselen onzer vakcentrale.

En evenals toen, vindt ook thans in den grond van de zaak de strijd zijn oorzaak in de oude tegenstelling: gezags- of vrijheidlievend socialisme.

Voor twintig jaren geleden waren het de sociaal-democraten, de staatssocialisten Troelstra, Gorter, Spiekman, Mevrouw Roland Holst, Loopuit etc., die hun scherpste pijlen

richtten op het N. A. S., omdat het N. A. S. zijn zelfstandigheid in den strijd, zijn onafhankelijkheid bij het bepalen van zijn tactiek en bij de vaststelling van zijn doel onder geen voorwaarde wilde prijs geven.

Het huldigde toen ook reeds het standpunt, zij het misschien niet zoo klaar uitgesproken dan thans, dat de arbeiders, op den grondslag van de vrijwillige samenvoeging van alle hoofd- en handenarbeiders, hun economische en natuurlijke organisatorische macht moesten vormen, teneinde op dezen vrijheidlievenden grondslag de organen te scheppen noodig voor den opbouw van de socialistische maatschappij van onderen op. Het N.A.S. stelde zich toen reeds op het standpunt, dat de arbeiders in de machtsontwikkeling van hun economische organisaties tevens de politieke macht concentreeren. Reeds in de eerste jaren van zijn levensbestaan voerde dan ook het N. A. S. niet alleen strijd op het directe economische terrein van de vakbeweging, doch nam tevens deel aan den algemeen politieken strijd, zoowel op het terrein van de practische politieke levensbelangen als op het gebied van de meer ideologische politieke vraagstukken.

De strijd tegen het militarisme was steeds een van de belangrijkste levenskwesties waaraan het N. A. S. naar krachten zijn aandacht wijdde. Kennende de innerlijke factoren van het kapitalisme, welke in hun imperialistische ontwikkeling tot steeds zwaardere militaristische lasten op de arbeidersmassa leidden en het oorlogsgevaar voortdurend deed dreigen, voerde het N. A. S. een aanhoudende propaganda voor de algemeene werkstaking in geval van oorlog.

Wetende dat dit oorlogsgevaar voortdurend een bedreiging is tegen de arbeidersklasse en tegen de in meerdere of minder mate veroverde hervormingen van materieelen en geestelijken aard; bovendien, omdat men zeer goed begreep, dat de arbeidersklasse met haar practischen vakvereenigingsstrijd binnen het raam van de kapitalistische maatschappij-verhoudingen nooit in staat zou zijn volkomen bevredigende resultaten te bereiken, omdat men zeer goed en juist inzag dat bij het behoud van de kapitalistisch grondslagen van het productiesproces, de moderne kapitalistische loonslavernij niet opgeheven kon en zou worden; omdat men voorts zich volkomen bewust was, dat alle politieke rechten

en vrijheden een getrouwe afspiegeling zijn van de economische grondslagen en verhoudingen van de maatschappij, daarom leerde en propageerde het N. A. S. reeds vroeg aan de arbeiders, dat de vakbeweging naast haar strijd voor practische verbetering van de loon- en arbeidsvoorwaarden tevens haar strijd moest richten tegen de groote oorzaak en bron der economische en politieke monopolistische macht en heerschappij van de kapitalistische klasse, den privaat eigendom van grond en arbeidsmiddelen.

Grond en productiemiddelen in handen der gemeenschap, dat was zijn positieve socialistische propaganda.

De vakvereenigingen der arbeiders moesten zich daarom voorbereiden en ontwikkelen tot breede bedrijfsorganisaties, belast met den constructieven opbouw op de nieuwe socialistische basis van de productie en distributie.

Kortom, het N. A. S. stelde zich het socialisme als het groote doel dat de sociale kwestie zou kunnen oplossen. Het plaatste zich daarbij op het standpunt van de noodzakelijkheid van de revolutionaire zelfwerkzaamheid der arbeidersmassa in de industrieele bedrijven en transportondernemingen. De directe actie, het zelf-initiatief der werkers, werd gepropageerd en toegepast als de opstuwende kracht in staat en maatschappij.

Het N. A. S. legde de mogelijkheid tot bevrijding van de arbeidersklasse uit de banden der kapitalistische knechtschap in de revolutionaire energie en zelfactie in de rijen der arbeiders zelf. Het liet zich daarbij niet binden, noch zijn optreden bepalen door ongeacht welke politieke partij of ongeacht welke kerk. Zonder acht te slaan op ongeacht welk politiek begrip of welke religieus dogma, bepaalde het N. A. S. reeds twintig jaren geleden, zijn eigen doel, zijn eigen taktiek en zijn eigen karakter.

Het N. A. S. stond derhalve toen reeds vierkant tegenover de dualistische organisatorische structuur der kapitalistische maatschappij. In het kapitalisme zien wij twee instituten naast elkaar, die hoewel oorzakelijk verbonden, toch in meerdere of mindere mate van elkaar gescheiden zijn; dat zijn de economische organen der voortbrenging en het verkeer en dat zijn de politieke organen, geconcentreerd in het centralistisch staatsgezag.

De sociaal-democratie was een der heftigste en scherpste tegenstanders van het N. A. S. Dat kan ons niet verbazen, omdat de sociaal-democratie, als staatssocialistische leerstelling, principieel voortbouwt op de tweeledige structuur van de kapitalistische maatschappij: naast de economische organen van de voortbrenging en van het verkeerswezen, de politieke organen van het centraal staatsgezag.

Uit dien hoofde moesten de sociaal-democraten wel behooren tot de scherpste tegenstanders van het N. A. S., omdat zij op grond van hun politieke en maatschappelijke leerstellingen geen arbeidersorganisatie goedgezind konden, en nog niet kunnen zijn, die op den grondslag van vrijwillige samenwerking de arbeiders organiseerde, die zoowel den economischen als den politieken strijd voerde en haar organisatorische structuur zoodanig inrichtte, dat zij, strevende naar het socialisme, in staat zou zijn voortbrenging en distributie van uit de economische klasseorganisaties der hoofd- en handarbeiders van onder op te regelen en te beheeren. Zij konden en kunnen zulks niet goedgezind zijn, omdat daardoor hunne geheele politieke gedachte en opvatting genegeerd wordt. Voor de sociaal-democraat, ongeacht of hij behoort tot de 2e, 2½ of 3e Intenationale, is het een volkomen uitgemaakte zaak, dat de politieke partij de leiding moet hebben en dat de partij den doorslag geeft.

Ook als de communistische vleugel der sociaal-democratie de noodzakelijkheid van de „dictatuur van het proletariaat" bepleit en voorstaat, wordt daaronder niet anders verstaan dan de „dictatuur van de politieke partij."

Zinowiev zegt het nog duidelijker in de volgende woorden: „Iedere klassebewuste arbeider moet begrijpen, dat de dictatuur der arbeidersklasse niet anders verwerkelijkt kan worden dan door de dictatuur van hare voorhoede, d.i. door de Communistische Partij!"

Deze dictatuur van de politieke partij staat diametraal tegenover de beginselen en de opvattingen van het N. A. S., zoowel in het heden als in het verleden.

Losofsky zegt zulks duidelijk, voor het geval wij het nog niet wisten, in de volgende woorden:

„Erkent men echter eenmaal de proletarische dictatuur, dan wordt het gansche syndicalistische systeem gebroken, valt het in zich te zamen, zijn innerlijke scheur is dan niet meer aan elkaar te lijmen."

Uit de woorden van Zinowiev en Losofsky blijkt duidelijk de groote en onoverbrugbare klove tusschen hetgeen het N. A. S. beoogt en wat de sociaal-democraten nastreven.

En het is opmerkelijk, dat de woorden van Troelstra, Gorter, Spiekman, Mevrouw Roland Holst, Loopuit etc., die ze twintig jaren geleden gebruikten om hun opvattingen nopens het N. A. S. uiteen te zetten als twee druppels water gelijken op de woorden, die thans door de neo-sociaal-democraten van de Derde, zich noemende, Communisische Interantionale gebruikt worden ten opzichte van de beginselen der revolutionaire onafhankelijke vakbeweging.

Wij herhalen: de geschiedenis herhaalt zich. Wij hebben, om dit te bewijzen, de historie van het N. A. S. uit de negentiger jaren eens geraadpleegd. En de overeenkomst deed ons als 't ware perplex staan. Want wat Troelstra c.s. twintig jaren geleden reeds aanvoerden in hun niets ontzienden en fanatieken strijd tegen het N. A. S., wordt ons dezer dagen door de aanhangers van Moscou bijna woordelijk herhaald. Men zou geneigd zijn te vragen, of de Moscouers door hun voorgangers in dezen erfelijk belast zijn?

Mr. Troelstra voerde in 1900 en in 1901 in „Het Volk" een hardnekkigen strijd tegen het zelfstandig en onafhankelijk karakter van het N. A. S.

In zijn brochure „Inzake partijleiding" verschenen in 1906, zegt hij dienaangaande:

„In den loop van 1900—1901 heb ik in „Het Volk" een langdurigen en moeilijken strijd gevoerd, **om de valsche leuze der „neutraliteit", waarmede het N. A. S. de vakarbeiders tegen de sociaal-democraten organiseerde, te ontmaskeren; omtrent de werkelijke neutraliteit betere begrippen te vestigen; het verband duidelijk te maken, dat er tusschen de S. D. A. P. en de vakbeweging behoort te bestaan; den vorm te vinden, waarin dat verband tot zijn recht kon komen en voor dat alles in de Partij en onder de vakarbeiders propaganda te maken.** Het was met name de voorgenomen reorganisatie van het N. A. S. die mij verplichtte, als redacteur van het partijorgaan in deze zaken stelling te nemen."

Na melding te hebben gemaakt van den tegenstand waarop zijn plannen stuitten, gaat hij voort:

„Mijn meening kwam practisch neer op deze twee punten: voor de inwendige verbetering der vakorganisatie als zoodanig, om haar te verlossen van den greep van het anarchisme, in het N. A. S. is noodig, dit door een beter vakverbond te verdringen. **Om de ontwrichtte verhouding der vakbeweging tot de sociaal-demokratie weer in het lid te brengen, is noodig, propaganda te maken voor het denkbeeld eener duurzame samenwerking voor directe algemeene arbeidersbelangen in een verbond van vakvereenigingen, arbeiders-coöperaties en S. D. A. P.**, waarin elk op zijn eigen terrein geheel zelfstandig zou zijn.

De kwestie van een nieuw Vakverbond werd actueel in Januari 1901, toen een reorganisatieplan van het N. A. S. dat dit lichaam feitelijk stelde in plaats van de politieke arbeiderspartij, bij referendum was aangenomen. In „Het Volk" van 22 Januari wendde ik mij daarom tot den A. N. D. B., waarop aller oogen zich richtten, om het initiatief te nemen tot de oprichting van een Vakverbond."

Het congres van de S. D. A. P. in 1906 te Utrecht nam de volgende motie-Troelstra aan:

„Het Congres,

verwijzende naar de resolutie van 1899, waarin als plicht der partij wordt verklaard, de zelfstandige vakbeweging te ondersteunen,

overwegende, dat de politieke arbeiderspartij, de zelfstandige vakbeweging en de arbeiders-coöperaties, alle onderdeelen zijn van de organisatie der arbeiders in den klassenstrijd,

dat de bloei van elk dezer deelen den anderen ten goede komt en dat, waar elk zelfstandig werkt op eigen terrein, er algemeene arbeidersbelangen zijn, die door hun gemeenschappelijk optreden het best worden behartigd, verzet zich tegen alle pogingen, om het eene deel der arbeidersbeweging tegen het andere uit te spelen, wekt de Nederlandsche arbeiders op, zich bij al deze drie vormen van organisatie aan te sluiten, en verklaart zich voor samenwerking tusschen de drie deelen der arbeidersbeweging, om te komen tot een duurzaam ver-

bond met behoud van elke zelfstandigheid op eigen gebied, met dien verstande, dat de tijd en de wijze om dat tot stand te brengen, aan de leden der vakvereeniging wordt overgelaten en dat de vakbeweging voor ieder arbeider moet toegankelijk blijven."

En het is Jan van den Tempel, die ons in zijn boekje „De Nederlandsche Vakbeweging en haar Toekomst" het **waarom** van het verbond van de vakbeweging met de „politieke partij van het proletariaat" duidelijk maakt, als hij schrijft:

„Voor de herschepping van het vertrapte en gedemoraliseerde proletariaat, voor disciplineering en scholing van de arbeiders in den klassenstrijd, **voor het veroveren en bezethouden van sterke stellingen** bij den opmarsch naar nieuwe tijden **kan de Partij de hulp eener deugdelijke vakbeweging niet ontberen.**"

In haar brochure „Revisionistische of Marxistische taktiek in de kiesrechtbeweging" wijst mevr. Roland Holst er nadrukkelijk op, dat de vakbeweging te beschouwen is als een onderdeel der algemeene arbeidersbeweging, en dat in zaken de algemeene belangen, de klassebelangen van het proletariaat betreffend, zij de leiding der sociaal-democratie te volgen heeft.

In zijn brochure „Breed-Marxistisch inzicht" schrijft de communist Van Leuven:

„Volgens de thans heerschende opvattingen — op grond van de analyse van het geheel van politieke, economische, sociale, psychologische, kortom maatschappelijke omstandigheden, waarop de heerschende klasse zijn macht grondt — moet de partij een alles-beheerschende rol spelen."

Hoewel de moderne vakbeweging niet direct organisatorisch met de S. D. A. P. verbonden is, zegt J. van den Tempel in zijn meergenoemd geschrift:

„Maar ontegenzeggelijk wordt het geestelijk leven der moderne vakbeweging door de sociaal-democratie beheerscht."

En vervolgt hij later: „Toen in 1905 de A. N. D. B. de besturen der vakbonden opriep om eene nieuwe vakvereenigingscentrale te stichten, stond bij voorbaat vast, dat deze

op den besten voet zou verkeeren met de politieke organisatie van het proletariaat."

Uit deze woorden van Van den Tempel, die volkomen door de practijk en de werkelijkheid gedragen worden, blijkt, dat het absoluut niet noodzakelijk is dat een vakverbond formeel en organisatorisch met een politieke partij verbonden behoeft te zijn, om toch in ideologischen, geestelijken en taktischen zin van een bepaalde politieke partij afhankelijk te zijn. Zonder formeele organisatorische verbinding volgt het N. V. V. in ons land tòch de geestelijke en taktische leiding van de sociaal-democratie, van „de politieke organisatie van het proletariaat!"

En dat het N. V. V. zich in dezen volkomen overgegeven heeft aan „de politieke partij van het proletariaat", — de S. D. A. P. — blijkt uit een door het congres van het N. V. V. in 1908 aangenomen resolutie van den volgenden inhoud:

„dat dit lichaam — het N. V. V. — in politieke aangelegenheden geen leiding kan of mag geven of daardoor eenigerlei verantwoordelijkheid mag dragen,

dat evenwel het groote belang, hetwelk alle arbeiders hebben bij invoering van algemeen kiesrecht, maakt dat de vakorganisaties de actie daarvoor krachtig moeten steunen, teneinde tot spoedige invoering te geraken,

dat de S. D. A. P. tot taak heeft de arbeiders op te roepen tot en aan te voeren in den strijd voor 't algemeen kiesrecht."

Hoe braaf van het congres van het N. V. V.!

Mogen wij er op wijzen, dat de vroegere Soc. Dem. Partij, nu C. P., zich in 1909 uitsprak voor het N. V. V., op grond dat diens grondslagen ter zake van de politiek beter waren dan die van het N. A. S.

Het congres van de S. D. P. op 23 Mei 1909 nam een resolutie aan, waarin gezegd wordt:

„Spreekt als hare meening uit, dat het de plicht is van elken sociaal-democraat, lid te zijn van een bij het N. V. V. aangesloten vakvereeniging, of, zoo dat in zijn vak niet mogelijk is, het daarheen te leiden dat zijn vakgenooten overtuigd worden van de noodzakelijkheid en het belang van dit standpunt en al het mogelijke gedaan wordt, om zijn vakvereeniging tot aansluiting bij het N. V. V. te brengen."

Wij laten thans eenige leiders en woorvoerders van de R. V. I. en de Communistische Internationale aan het woord.

In zijn **Voorwoord** tot de Resoluties, Manifesten en Oproepen van het eerste internationale congres der R. V. I. zegt Losofsky:

„De behoeften van den strijd, de vorming van een eensgezind front voor den revolutionairen aanval, dwingt niet alleen de meerderheid op het congres, maar ook de revolutionair syndicalistische minderheid, die vurig de onafhankelijke revolutionaire beweging verdedigt, te erkennen, dat zoo nauw mogelijke betrekkingen tot de IIIe Communistische Internationale, de voorhoede der revolutionaire arbeidersbeweging der wereld, op de basis van wederkeergie vertegenwoordiging in de Executief-comité's, gemeenschappelijk overleg enz. aangeknoopt moeten worden, dat deze verbinding een organisch en feitelijk karakter dragen, en zich moet uitdrukken in gezamenlijke voorbereiding van revolutionaire acties, en in de uitvoering van deze nationaal en internationaal; dat het hoogst wenschelijk is, dat tusschen de roode vakverbonden en de Communistische Partij in elk land practische verbindingen, ter verwezenlijking der besluiten van beide congressen zullen gevestigd worden.

Dit besluit over de betrekking tot de IIIe Communistische Internationale, heeft alle overige besluiten van het congres vooruit bepaald, en de discussies, in betrekking tot alle punten dezer vraag ontbrand, heeft de, reeds in vroegere debatten vastgelegde, zienswijze over dit hoofdvraagstuk slechts kunnen ontwikkelen en volledig maken."

Blijkens het officieele rapport van de delegatie van het N. A. S. naar het eerste congres van de R. V. I. te Moscou, heeft Losofsky daar gezegd:

„De Russische Revolutie heeft met parlementarisme niets te maken, daarvoor behoeft men dus niet bevreesd te zijn. Het kapitalisme wil niets liever dan dat de vakbeweging onaf-

hankelijk blijft van de Revolutionaire Politieke Internationale. Vóór alles dient de Rev. vakbeweging onafhankelijk te zijn van het kapitalisme en de reformistische vakvereenigingsleiders, terwijl het in het belang van het wereldproletariaat is, dat de R. V. I. en de Derde Internationale één revolutionair front vormen tegen alle belagers der arbeidersklasse."

Volgens hetzelfde rapport zei Reinsteijn, Rusland:

„dat het hier een oude vraag geldt, waarover reeds 50 jaar geleden tusschen Bakoenin en Marx strijd is gevoerd en op de congressen van de Tweede Internationale is deze vraag herhaaldelijk aan de orde geweest. Ook deze spr. zegt, dat het onafhankelijkheidsstandpunt tegen de Tweede Internationale goed was, echter niet tegenover de Communistische, met haar revolutionaire historie van de laatste jaren."

Belasanto, een vroegere Volkscommissaris onder de proletarische dictatuur te Bulgarije, vertegenwoordiger der revolutionaire minderheid, uit de oude Duitsche vakbonden, zeide:

„dat vroeger het onafhankelijkheidsstandpunt wel juist was, omdat men toen tegenover de reformistische Tweede Internationale stond. Thans leven we in een gansch andere periode. In dezen tijd staan we tegenover het offensief van de bourgeoisie, waartegen we ons op één front met de gansche revolutionaire arbeidersbeweging hebben te verdedigen. In dezen tijd zien we, dat de loonstrijd politieke beteekenis krijgt. Het halsstarrig vasthouden aan het onafhankelijkheidsstandpunt beteekent, dat men de revolutie desorganiseert. Als de syndicalisten zeggen, dat de oude partijen de zaak der arbeiders hebben verraden, dan is dat waar. Maar aan dit verraad hebben de Communistische partijen zich niet schuldig gemaakt, zoodat 'n dergelijk argument hier geen opgeld doet."

In het tijdschrift van de R. V. I. schreef Losofsky een beschouwing over het eerste congres, waarin hij zegt:

„Echter niet alleen beantwoordde het congres alle dagvragen, die de arbeidersmassa's bezig houden, het heeft ze **communistisch** beantwoord. Het veroordeelde de neutraliteit der vakbeweging en haar onafhankelijkheid van het communisme, enz."

In de Inleiding tot de statuten van de R. V. I. wordt gezegd:

„Tegenover deze internationale van de machteloosheid, van de verwarring en van de dienstwilligheid tegenover de bourgeoisie, zooals de Amsterdamsche Internationale kan worden gekwalifiseerd, moet de internationale van de revolutionaire actie en der activiteit worden gesteld: een Internationale die samen met de communistische Internationale de arbeidersklasse organiseert, ten einde de vernietiging der bourgeoisie, de omverwerping van den burgerlijken staat, de verwezenlijking van de dicatuur van het proletariaat, voorts de inbezitneming van de productiemiddelen en de productiemachinerie en de invoering van het communisme te bewerkstelligen."

Losofsky hield op het eerste congres van de R. V. I. een rede over het „Vraagstuk van de tactiek" en diende daartoe uitvoerige thesen in. Deze thesen zijn door het congres als richtlijnen en grondslagen voor de taktiek vastgesteld.

In deze thesen lezen wij over:

V. DE NEUTRALITEIT, DE ONAFHANKELIJKHEID EN HET SOCIALISME.

Par. 29. Het socialisme is boven het enge raam van abstracte beschouwingen uitgegroeid en staat nu voor de arbeidersklasse als practische dagelijksche taak, zoodat iedere arbeidersbeweging ten opzichte van dit vraagstuk een bepaalde stelling moet innemen. De poging, om geen antwoord te geven op de gebiedende klasse-eischen, verandert de arbeidersorganisatie in het beste geval in een passieve toeschouwster van den uitgestreden strijd, d.w.z. in een handlangster der vijandelijke klasse. Iedere vakvereeniging moet vaststellen, wien zij wil volgen: het reformistisch socialisme of het revolutionnair socialisme, d.w.z. het communisme.

Hieruit volgt de geheele leugenachtigheid der idee van het neutralisme en de onafhankelijkheid.

Par. 30. Het doel, dat de revolutionairen vakvereenigingen zich stellen is de omverwerping van het kapitalisme en de inrichting van de socialistische ordening. Hetzelfde doel stelt zich

ook de revolutionaire partij van het proletariaat, de Communistische Partij. Daar haar doel en de hoofdmethoden van den strijd dezelfde zijn, kunnen de politieke en economische organisaties van het proletariaat niet als paralelloopende, nooit samenvallende organisaties bestaan. Haar strijd heeft een dagelijksch contact en is ten nauwste samengevlochten. Zonder gestadige, steeds groeiende wederzijdsche verbinding en steun is het onmogelijk ook slechts een enkele campagne door te voeren; geisoleerde acties zijn a priori tot mislukking en nederlaag gedoemd.

Par. 31. De revolutionaire vakvereenigingen hebben daarom steeds de idee van het neutralisme en der onafhankelijkheid bestreden, daar zij wisten, dat zich onder de banier van het neutralisme en de onafhankelijkheid, tegenover het revolutionair socialisme, een uitsluitend burgerlijke, reformistische idee van splitsing van den economischen en politieken strijd van het proletariaat verschuilt, met het doel de arbeidersmassa's te verzwakken en te demoraliseeren. **Het neutralisme en de onafhankelijkheid der vakvereeniging van het revolutionnair socialisme behoorden en behooren nog steeds tot het parool van het achterlijke deel der vakvereenigingsbeweging in alle landen.**

In den loop der laatste jaren zijn de leiders der vakvereeniging des te scherper voor de onafhankelijkheid van de Communistische Internationale opgetreden, als zij nauwer met den Volkerenbond verbonden zijn en meer van hun bourgeosie afhangen. Tengevolge van deze omstandigheid moet de idee der onafhankelijkheid der vakvereenigingsbeweging van het communisme scherp en kategorisch worden afgewezen.

Par. 32. De taak der vakvereeniging bestaat in den strijd tegen de ideologie van het neutralisme, welke in de rijen der arbeiders en der arbeidersorganisaties demoraliseering en verval brengen. In die mate, dat zich een vakvereeniging in den gang van den socialen strijd mengt, in die mate, dat zij tegen het kapitalisme en zijn heerschappij strijdt, in die mate verliest zij haar neutralistische onafhankelijkheidsvooroordeelen tegenover het communisme. De eenheid van actie der revolutionnaire vakvereeniging en der Communistische Partij op de basis van den strijd voor de sociale revolutie en de dictatuur van het proletariaat is de gebiedende taak van dit moment. De eenheid van actie weerlegt echter practisch de oude theorie van het neutralisme en der onafhankelijkheid, welke inderdaad nooit werden verwezenlijkt.

Par. 33. Tegenwoordig neemt iedere economische strijd den vorm van een politieken strijd aan. Onder deze voorwaarden kan een strijd — hoe breede arbeiderslagen van het betrokken land overigens daardoor in beweging zouden worden gebracht — **slechts dan werkelijk revoluitonnair en ten hoogste nuttig voor de geheele arbeidersklasse zijn, indien de revolutionnaire vakvereeniging hand in hand met de Communistische Partij van het land handelen.** De theorie en de practijk van de splitsing van den strijd der arbeidersklasse in twee zelfstandige helften is uiterst schadelijk, vooral in het huidige revolutionnaire moment. — Iedere actie eischt de hoogste concentratie der krachten, hetgeen slechts door de hoogste inspanning der gezamenlijke revolutionnaire energie der arbeidersklasse, **d.w.z. van alle communistische en revolutionnaire elementen, denkbaar is. — Het gescheiden optreden der Communistische Partij en der roode vakvereeniging is a priori tot mislukking en nederlaag gedoemd. Op grond hiervan vormen de eenheid van actie en de organische verbinding van de Communistische partij met de vakvereeniging de eerste voorwaarden tot het succes in den strijd tegen het kapitalisme.**

In de

RESOLUTIE OVER DE VERHOUDING TUSSCHEN DE ROODE VAKVEREENIGINGS INTERNATIONALE EN DE DERDE INTERNATIONALE

wordt gezegd:

Overwegende:

dat de strijd tusschen kapitaal en arbeid door de gevolgen van de wereldcrisis in alle kapitalistische landen buitengewoon scherpe, onverzoenlijke en nieuwe vormen aangenomen heeft,

dat in het verloop van dezen strijd, de breede arbeidersmassa's van dag tot dag meer en meer de noodzakelijkheid

inzien van de verwijdering der bourgeoisie van de leiding der productie, en bijgevolg ook van de politieke macht, dat dit slechts door de vestiging van de dictatuur van het proletariaat, en door het Socialisme kan bereikt worden,

dat in den strijd tot behoud der burgerlijke Dictatuur alle heerschende kapitalistische lagen reeds een aanmerkelijke concentratie en samenwerking hunner nationale en internationale organisaties op politiek en economisch terrein bereikt hebben, en dat zij tegenover den aanval van het proletariaat, de aaneengesloten aanvallende en verdedigende macht der bourgeoisie stellen,

dat de logica van den modernen klassenstrijd een vaste aaneensluiting der proletarische krachten en de eenheid in den revolutionairen proletarischen strijd eischt, en daardoor de noodzakelijkheid van de innige samenwerking der verschillende vormen der revolutionaire arbeidersbeweging, in het bijzonder der Communistische en Roode Vak Internationale, alsook der Communistische Partij en der Roode Vakvereenigingen in afzonderlijke landen, dwingend voorschrijft,

besluit het congres :

1. Tot het aanwenden van alle middelen, ten einde te komen tot vereeniging der revolutionaire vakvereenigingen in één hechte strijdorganisatie, met een eenige internationale centrale leiding — in dit verband de Roode Vak-Internationale.

2. Zoo eng mogelijke verbinding met de IIIe Internationale als de voorhoede der revolutionaire arbeidersbeweging der wereld, in den vorm van wederkeerige vertegenwoordiging in beide lichamen, gemeenschappelijk beraden, enz., aan te knoopen.

3. Deze verbinding een organisatorisch en zakelijk karakter te geven, dat zijn uitdrukking moet vinden in gemeenschappelijke voorbereiding der revolutionaire actie, en de eensgezinde verwezenlijking daarvan in nationaal en internationaal opzicht.

4. Het congres wijst met nadruk op de noodzakelijkheid van het vormen van een werkelijke en innige revolutionaire eenheid der roode vakorganisaties en der communistische partijen met het doel, de besluiten der congressen te verwezenlijken.

Bij ernstige besturdeering van het voorgaande, zal ieder getroffen worden door de groote fundamenteele overeenstemming tusschen de woorden, waarmede twintig jaar geleden de sociaal-democraten Troelstra c.s. het N. A. S. bestookten en de noodzakelijkheid van een nieuw vakverbond tegenover het N.A.S. bepleitten, en dat een zoo eng mogelijke en voortdurende verbinding van de vakbeweging met de sociaal-democratie — de politieke partij van het proletariaat — dringend noodig was en de woorden, stellingen en thesen waarmede thans de leiders van de R. V. I. en de Derde Communistische Internationale de noodzakelijkheid van de zoo eng mogelijke verbinding van de R. V. I. en de Derde Internationale trachten aan te toonen.

Bij eenigszins nauwkeurige lezing van de door beiden aangevoerde argumenten kan men zelfs dezelfde woorden en terminologie lezen. De opvattingen over de onafhankelijkheid en zelfstandigheid zijn bij beiden volkomen gelijk.

Dat behoeft geenszins verwondering te baren. Want degenen welke de beginselen en de opvattingen van de sociaal-democratie kennen, weten, dat de aanhangers van deze beginselen de economische organisatorische machtsvorming van de arbeidersklasse volkomen onvoldoende achten in den strijd voor het socialisme en van oordeel zijn, dat de ware en waarachtige strijdorganen van de arbeidersklasse in den klassenstrijd gevonden en gezocht moeten worden in de politieke partijen.

Ongeacht of ze deel uitmaken van Moscou, Londen of Weenen, de sociaal-democraten zijn van oordeel en trachten dit practisch natuurlijk ook door te voeren, dat de politieke partijen de hersenen zijn waarmede de arbeidersbeweging denkt, en waaruit natuurlijk logisch voortvloeit, dat de politieke partij nummer één en de vakbeweging nummer twee is.

Deze opvatting komt overduidelijk tot uiting in de resolutie, aangenomen door het Tweede congres van de R. V. I., waarin de motieven zijn neergelegd, die er toe geleid hebben de voorstellen van de Fransche C. G. T. U. betreffende de wijzigingen in de statuten van de R. V. I., aan te nemen.

Deze resolutie luidt aldus :

Het congres, overwegende :

1. Dat het de taak is van de R. V. I. om alle revolutio-

naire arbeiders te vereenigen voor den gemeenschappelijken strijd tegen het kapitaal en voor de verwezenlijking van de dictatuur van het proletariaat;

2. Dat dit doel slechts kan worden bereikt, wanneer alle strijders voor de sociale revolutie grondig zijn doordrongen van den communistischen geest;

3. Dat de overwinning van het communisme alleen internationaal mogelijk is, wat veronderstelt een intieme verhouding tusschen de R. V. I. en de Derde Internationale.

4. Dat er onder de revolutionaire syndicalisten groepen arbeiders zijn, die ernstig willen streven naar een eenheidsfront met de communisten, doch van oordeel zijn, dat wederkeerige vertegenwoordiging van bestuurders der R.V.I. en de Derde Internationale in elkaars leidende besturen niet in overeenstemming is met de tradities van de arbeidersbeweging in hun land.

5. Dat de Fransche vakbeweging, die ook dit in punt 4 genoemde standpunt inneemt, zich met nadruk uitspreekt voor de samenwerking in den strijd van de R.V.I. en de Derde Internationale en voor gemeenschappelijk optreden in alle aanvallende en verdedigende acties tegen het kapitaal.

De delegaties van de Russische, Duitsche, Italiaansche, Bulgaarsche, Poolsche en Spaansche vakvereenigingen, **welke zich zonder voorbehoud plaatsen op het standpunt, dat het absoluut noodzakelijk is, dat de leidende rol in elk land en internationaal moet worden vervuld door de communistische partijen en de Derde Internationale,** stellen desniettemin voor de hand te reiken aan de revolutionaire arbeiders van Frankrijk en het voorstel (tot statutenwijziging) aan te nemen."

Het orgaan der Fransche revolutionaire bouwvakarbeiders, aangesloten bij de C.G.T.U., voegt hieraan toe:

„Wij constateeren allereerst, dat in alle landen, welker vertegenwoordigers deze resolutie hebben ingediend, geen vakbeweging bestaat, die is aangesloten bij de R.V.I., met uitzondering van Rusland."

Bovendien mag gevraagd worden waarin ten slotte de beteekenis van de aangebrachte formeele veranderingen schuilt, als men tegelijkertijd zich op het standpunt stelt, dat de communistische partijen nationaal en de Communistische In-

ternationale op internationaal gebied in alles de leidende rol moeten vervullen?

Uit al het voorgaande blijkt klaar en duidelijk op welke principieele grondslagen de R.V.I. te Moscou is opgebouwd. Ze is, èn in haar principieele grondslagen èn ten aanzien van de taktische vraagstukken volkomen opgebouwd op de beginselen der sociaal-democratie. Zij aanvaardt ten volle de staatssocialistische gedachte, omdat zij den strijd wel voeren wil tegen den burgerlijken staat, maar toch den politieken vorm van het gecentraliseerde staatsgezag in het maatschappelijk gebeuren wil handhaven. Zij verwerpt, evenals de sociaal-democratische partijen, den opbouw en het bestuur van het productiesysteem en het maatschappelijk leven van onderen op door de economische klasseorganen van het proletariaat en stelt daarvoor in de plaats de „dictatuur van het proletariaat", die volgens den groot-meester der Derde Internationale Zinowiev, beteekent: de dictatuur van de voorhoede van het proletariaat, d.i. van de communistische partij."

Zij huldigt daarbij de strengste centralistische discipline. Van uit Moscou, van uit de Bureaux der R. V. I. worden alle acties en alle daadwerkelijke bewegingen in elkaar gezet en worden de te volgen lijnen voor iedere nationale vakcentrale dwingend vastgesteld. In de plaats van de levende zelfactie en het stuwende initiatief der nationale vakcentrales stelt zij het doodende centralistische formulisme. Van uit een centraal wereldpunt wil zij de arbeidersbeweging in gang zetten en volgens haar bevelen en lastgevingen doen handelen.

Ook in dit opzicht staat de R. V. I. tegenover onze federatieve organisatorische opvattingen, die het centralistisch gezag en de centralistische heerschappij in de arbeidersbeweging als een der allernoodlottigste factoren verwerpen.

Het verschil tusschen ons, het N. A. S. en de R. V. I., is derhalve niet louter gebaseerd op het feit dat het eerste congres van de R. V. I. besloot tot een formeele organisatorische en permanente verbinding van R. V. I. met de Derde Internationale. Die geheele organisatorische en permanente verbinding van deze beide Internationalen was slechts een vormkwestie, niets meer en niets minder.

Lettende op de beginselen welke neergelegd zijn in de statuten en in alle thesen van de R. V. I. is het een kwestie

van buitengewoon ondergeschikten aard of de permanente organisatorische verbinding opgeheven dan wel gehandhaafd wordt.

Deze verbinding was niet meer en niet minder dan de bekroning van de in de statuten en verdere thesen neergelegde beginselen.

Wordt er nu iets aan deze beginselen veranderd, door de kroon er af te nemen? Is een giftige plant, wier stengels door bloemen bekroond zijn, minder giftig door er de bloemen af te snijden?

Wordt er wat gewijzigd aan de fundamenten van een gebouw, door de schoorsteenen van het dak weg te nemen?

Worden in het algemeen beginselen en taktische vraagstukken gewijzigd door formeele veranderingen? Geen kwestie van. Als een ding in zijn principieelen opzet niet deugt, dan kan de vorm waarin het zich aan ons vertoont, hierin geen verandering brengen.

Doet het wat af van de gruwelijke en barbaarsche beginselen van 't militarisme of een soldaat een blauwe of grauwe uniform draagt?

Zoo ook wordt er niets veranderd aan de beginselen van de R.V.I., doordat ze een anderen vorm geeft aan de wijze waarop ze zich aan de Derde Internationale ondergeschikt wil maken. Zij verandert den vorm van de verbinding met de Derde Internationale, maar de ideologie, de beginselen van de sociaal-democratie blijft zij in haar statuten en thesen handhaven.

En dat is juist de groote hoofdzaak waarop het aankomt. Het gaat juist om die beginselen en niet om een kwestie van formeelen aard.

Wat is er dan toch eigenlijk veranderd aan de R.V.I.?

In de statuten van de R.V.I. zijn op voorstel van de Fransche C.G.T.U. door het tweede congres de volgende wijzigingen aangebracht.

„Art. 4. — Vrijblijvende overeenkomst naar omstandigheden met alle revolutionaire organisaties en de Communistische Partijen bij alle verdedigende en aanvallende acties tegen de bourgeoisie.

Art. 11. — Ten einde alle revolutionaire krachten samen

te vatten, kan het Uitvoerend Bureau, indien de omstandigheden dit eischen:

1e. Overeenkomsten aangaan met de Executieve van de Communistische Internationale.

2e. Gemeenschappelijke zittingen organiseeren met de Executieve van de Communistische Internationale ter discussie van de meest belangrijke vraagstukken der arbeidersbeweging en ter internationale organisatie van gemeenschappelijke acties.

3e. Gemeenschappelijk met de Communistische Internationale oproepen uitvaardigen.

4e. Telkens, wanneer de omstandigheden dit eischen, gemeenschappelijke comité's van actie stichten ter toepassing van gemeenschappelijke beslissingen en voor den tijd noodig voor deze toepassing."

Ten einde precies te kunnen beoordeelen wat er nu eigenlijk veranderd is, laten wij hier het oude desbetreffende artikel uit de Statuten van de R.V.I. volgen:

„Ten einde een nauwe en voortdurende verbinding tusschen de R.V.I. en de Derde Internationale tot stand te brengen heeft de Centrale Raad de opdracht:

1. om drie vertegenwoordigers met beslissende stem in het Uitvoerrend Comité der Communistische Internationale af te vaardigen;

2. om gemeenschappelijke zittingen met het Uitvoerend Comité der Communistische Internationale te houden, ten einde te beraadslagen over de meest gewichtige vraagstukken der Internationale arbeidersbeweging en om gemeenschappelijke acties te organiseeren;

3. om gemeenschappelijk met de Communistische Internationale oproepen uit te vaardigen, indien de omstandigheden zulks eischen."

Zooals blijkt bij nauwkeurige en aandachtige lezing, is de wijziging van buitengewoon weinig beteekenis. Het is waar, de wederzijdsche uitwisseling van vertegenwoordigers in de beide besturen is formeel geschrapt, maar in de plaats daarvan heeft het Uitvoerend Bureau opdracht, om, indien de omstandigheden dit eischen, gemeenschappelijke zittingen te

organiseeren met de Executieve van de Derde Internationale ter beraadslaging over de meest belangrijke vraagstukken der arbeidersbeweging en ter organisatie van gemeenschappelijke acties.

Voorheen werden deze beraadslagingen gevoerd door een, formeel uit vertegenwoordigers van de besturen der beide Internationalen samengesteld, college en nu komen de beide besturen bij elkaar en doen hetzelfde, doch zijn formeel niet verbonden.

Wezenlijke verandering heeft hier niet plaats gehad. Voorheen beslisten de vertegenwoordigers van de Communistische Internationale mede in het Bestuur van de R.V.I. over de te volgen gedragslijn bij bepaalde acties en thans — na de formeele verandering — worden de besluiten ten aanzien van „de meest belangrijke vraagstukken van de arbeidersbeweging" nog genomen door de Besturen van R.V.I. Communistische Internationale in gemeenschappelijke zitting.

Van zelfstandig bepalen, beoordeelen en besluiten door het Bestuur van de R.V.I. is geen sprake. Ook thans nog fungeert het Bestuur van de Derde, Communistische Internationale als de toeziende partijvoogd.

De buitengewoon geringe beteekenis van deze wijzigingen wordt nog duidelijker als we de resolutie lezen, waarin de motieven tot het toestaan van de verandering zijn vervat, en die door het tweede congres van de R.V.I. is aangenomen, welke te vinden is op pagina 15 en 16.

Het orgaan der Fransche revolutionaire bouwvakarbeiders wijst er dan ook op: „dat men het Fransche voorstel tot wijziging van de Statuten heeft aanvaard, nadat men eerst uitdrukkelijk de leidende rol in nationale en internationale acties heeft toegekend aan de communisten".

Ons Fransch broederorgaan eindigt dan ook met de zeer beteekenisvolle woorden:

„Het syndicalisme is thans meer dan ooit in gevaar! Laat ons op onze hoede zijn!"

Hoe buitengewoon gering de beteekenis van de aangebrachte wijzigingen is, kunnen we bovendien nog lezen in de resolutie, waarin het jongste congres van de R.V.I. de

verhoudingen tusschen R.V.I. en Derde Internationale geregeld heeft.

We lezen:

In de Derde Paragraaf:

„Dit resultaat kan alleen worden bereikt door 't vestigen van een communistisch regiem door middel van de voorloopige dictatuur van het proletariaat tot aan de verdwijning der klassen."

In de Vijfde Paragraaf:

„De logica van den klassenstrijd eischt de samenwerking en de concentratie der proletarische krachten voor den revolutionairen strijd en bepaalt evenzoo de noodzakelijkheid van overeenstemming tusschen de verschillende vormen der revolutionaire arbeidersbeweging en **vóór alles tusschen de Derde Internationale en de R.V.I.**, met het oog op de proclamaties op de gemeenschappelijke acties telkens wanneer de omstandigheden dit eischen. Voorts is het wenschelijk dat alle mogelijke moeite wordt gedaan in de verschillende landen, dat een soortgelijke overeenstemming de verhouding regelt tusschen de communistische partijen en de roode vakvereenigingen."

In de Zesde Paragraaf:

„In beginsel zijn gemengde conferenties en van de Comité's van Actie, waarin zich de vertegenwoordigers der beide internationale vereenigingen, geoorloofd.

De door het karakter der gebeurtenissen bepaalde conferenties moeten dienstbaar zijn aan het wederkeerig voorbereiden en voeren van revolutionaire acties op internationaal gebied van de arbeiders der verschillende landen in den strijd tegen hun kapitalisme.

Het congres bevestigt de noodzakelijkheid van 't streven in de richting van de éénheid der revolutionaire krachten, **door het sluiten van overeenkomsten tusschen de roode vakvereenigingen en de communistische partijen** voor het gemeenschappelijk voorbereiden en voeren van nationale revolutionaire acties."

Ondanks alle fraaie woorden stellen wij op grond van de feiten vast, dat er principieel hoegenaamd niets gewijzigd is en dat de formeele veranderingen van dien aard zijn, dat

we de bekende volksuitdrukking gebruiken kunnen: de zaak wordt op denzelfden voet voortgezet.

Vóór het tweede congres van de R.V.I. was er breed en diepgaand verschil tuschen de beginselen en het karakter van het N.A.S. en van de R.V.I. en nà het tweede congres bestaat dat verschil in nog gelijke mate.

Ook de communisten zelf weten dit zeer goed en ontkennen geenszins, dat er in den grond van de zaak niets veranderd is.

In „Die Rote Fahne" van 23 December 1922 schrijft Fritz Heckert in een artikel over de voornaamste besluiten en hunne beteekenis van het tweede congres der R. V. I. o.m.:

„Het eerste congres der R. V. I. had besloten, dat er tusschen de Communistische Internationale en de R. V. I. een organisatorische verbinding gevormd werd voor de beste samenvoeging van den gemeenschappelijken revolutionairen arbeid. Daartegen had zich in de kringen der revolutionaire syndicalisten, in het bijzonder in de Romaansche landen, tegenstand ontwikkeld. De syndicalisten verlangden de opheffing van deze organisatorische verbinding, daar het hun anders niet mogelijk was, lid van de Roode Vakvereenigingsinternationale te worden. **Het congres was zich bewust, dat deze stap, historisch beschouwd, een schrede terug is.** Om echter den revoltuionairen syndicalisten het argument te ontnemen, dat de organisatorische verbinding met de Communistische Internationale een beletsel vormt om de aan de politiek vijandig gezinde arbeidersmassa te winnen, besloot 't congres tot opheffing van de verbinding.

Kameraad Monmousseau, voorzitter van het Fransche Vakverbond, die dezen eisch motiveerde, zeide, dat deze in hoofdzaak hierin zijn oorzaak vindt, dat zich in de Romaansche landen nog geen communistische partijen ontwikkeld hebben, waarin de arbeiders ten volle vertrouwen stellen. Hij erkende de noodzakelijkheid van de verbinding van de acties der communistische en roode vakvereenigingsinternationale, de verbinding zou echter niet duurzaam zijn.

Het voorstel, een gemeenschappelijk comité van actie te stichten, ter bestrijding van het offensief van het kapitalisme, werd door alle syndicalisten aanvaard.

Men mag hopen, dat uit deze facultatieve verbinding binnen niet te langen tijd weer een duurzaam en onverbrekelijke vereeniging van Commintern en R. V. I. groeien zal."

't Fransche orgaan „Le Peuple" van 24 December 1922 ontleent de volgende woorden van Losofsky aan het Russische orgaan „l'Ekonomitscheskaïe jijn" no. 274:

„De strijd tusschen de communisten en de anarcho-syndicalisten over de verhouding tusschen de vakvereenigingen en de politieke partij is door een gelukkige beslissing op het congres geëindigd. — Bedoeld wordt het tweede congres van de R. V. I., Lansink Jr. — De syndicalisten zelf waren verdeeld over deze kwestie en onder hen bestonden verschillende richtingen. Er waren onder hen absolute tegenstanders van de verbinding met de Derde Internationale. Er waren ook voorstanders onder hen van gezamenlijk optreden van partij en vakbeweging in bepaalde gevallen. Ten slotte waren er ook voorstanders van geregelde samenwerking en van het hebben van organisatorische verbindingen tusschen R. V. I. en de Derde Internationale.

Zich rekenschap gevende van het bestaan van wantrouwen bij sommige elementen van de internationale arbeidersbeweging tegen politieke partijen, heeft 't tweede congres van de R. V. I. het noodig geoordeeld een voorstel van de Fransche vakbeweging te aanvaarden, met het doel alle werkelijk revolutionaire vakvereenigingen van de geheele wereld in de R. V. I. te vereenigen.

Intusschen sluit de genomen beslissing geenszins een permanente samenwerking uit tusschen de R. V. I. en Derde Internationale, doch heeft deze integendeel formeel onderstreept.

Het zijn enkel de vormen van deze samenwerking welke zijn veranderd. In plaats van haar in de statuten vast te leggen, zal men nu een comité van actie stichten, voor de uitvoering van de gezamenlijke genomen beslissingen.

Deze concessie aan de wederzijdsche vooroordeelen zal zonder twijfel de syndicalistische arbeiders niet alleen dichter brengen bij de R. V. I., maar ook bij de Derde Internationale. **In dezen zin en in dezen zin alleen, moet men deze concessie, welke door ons is gedaan, opvatten."**

Aansluiting van het N.A.S. bij de R.V.I. beteekent, dat het N. A. S. zijn historie volkomen afdankt en dat het een streep haalt door zijn eigen beginselen en door zijn tot dusver tegenover elke politieke en godsdienstige richting gehandhaafd en onafhankelijk en zelfstandig karakter. En wat nog meer zegt, zijn voortbestaan als revolutionaire vakcentrale zal ophouden. Als het N. A. S. zich aansluit bij de R.V.I., dan zal het moeten fuseeren met het N. V. V., omdat Moscou niet alleen samengaan verlangt in den practischen strijd maar ook organisatorische eenheid.

Als het N. A. S. aansluit bij de R. V. I. te Moscou, dan moet het overeenkomstig de besluiten van de R. V. I., de Derde Communistische Internationale en de Communistische Partij in Holland, zich niet alleen in het practische strijdfront, doch ook organisatorisch met het N. V. V. vereenigen.

In dit opzicht is zeer leerzaam hetgeen Wijnkoop in „De Tribune" van 14 Februari j.l. in een congres-polemiek schrijft. Na te hebben vastgesteld dat de Groninger Vakvereenigingsmotie van de C. P. ook voor het jongste Amsterdamsche congres van die partij is gehandhaafd, zegt Wijnkoop:

„Elk werkorgaan, **dus ook de vakvereenigings-commissie,** houdt zich alleen met de practische toepassing der **partijbesluiten** bezig.

De interpretatie is bij de partijleiding, en staat in het onderhavige geval in het algemeen vast, en wel, zooals wij het reeds in ons vorig artikel opmerkten:

1e. het samengaan van de arbeiders der bedrijven, werkplaatsen en op het land in één defensief tegenover de toenemende aanvallen van het kapitaal op den arbeid als basis van een toekomstige **organisatorische eenheid;**

2e. aansluiting bij de Roode Vakinternationale te Moscou, gelijk b.v. de Fransche vakbeweging in de C. G. T. U. — het Fransche N. A. S. — dat reeds deed.

Waarbij wij nu nog wel mogen opmerken, dat het sub 1e. genoemde zoozeer overweegt, dat mocht het N. A. S. zich in den komenden tijd bij de R. V. I. aansluiten, dit slechts in zooverr zegenrijk zal werken voor de arbeidersbeweging, als dit nieuwe N. A. S. zich dan van de sub 1 genoemde taak zal weten te kwijten, waaraan wij niet willen twijfelen, maar wat

dan ook moet vaststaan, vaststaan, zooals dit alweer bij de Fransche C. G. T. U. inderdaad het geval is, getuige het laatste aan de Fransche C. G. T. („modernen", richting Jouhaux) gedane, afgewezen en toch weer herhaalde voorstel voor de eenheid der vakbeweging niet alleen in den strijd, maar zelfs in de organisatie, — 'n voorstel dat in overeenstemming met de R. V. I., de Communistische Internationale en de Fransche partij is gedaan."

De leden van het „nieuwe N. A. S." — het is volkomen juist als Wijnkoop hier spreekt van een **nieuw** N. A. S., want als het N. A. S. zich aansluit bij de R. V. I. dan is het inderdaad een „nieuw" in den geest van een ander N. A. S. — weten derhalve thans reeds precies wat hun te doen staat als ze aansluiten bij de R. V. I. te Moscou, n.l.: overeenkomstig de beslissingen en opvattingen van de R. V. I., de Communistische Internationale en de Communistische Partij zich organisatorisch te verbinden met het N. V. V. en dus ook met het I. V. V. Met andere woorden, dan gaat het N. A. S. via Moscou naar Amsterdam.

Uit al het voorgaande blijkt op welke principieele grondslagen de R.V.I. gebaseerd is.

Wat wil het N. A. S.? Is er overeenstemming tusschen de beginselen van het N. A. S. en van de R. V. I.? Heeft de R. V. I. dezelfde opvatting van de taak en het karakter van de vakbeweging als het N. A. S.?

Deze vraag is toch per slot van rekening de kwestie waar het op aan komt. Deze vraag, dit alles beheerschende punt in de hangende kwestie kan niet beantwoord worden met een algemeene frase over de noodzakelijkheid van de eenheid der revolutionairen. Want men moet niet uit het oog verliezen, dat eenheid van revolutionairen in den practischen strijd voor bepaalde concrete levenseischen heel iets anders is, dan permanente eenheid in één organisatorisch verband. Want organisatorische eenheid van de R.V.I. en het N.A.S. beteekent, dat het N. A. S. de beginselen en de opvatting van de R.V.I. over het karakter en de taak van de vakbeweging ten volle moet aanvaarden en zich overeenkomstig de besluiten van de R.V.I. ten opzichte hiervan moet gedragen.

Daarom moet de organisatorische verbinding van het

N. A. S. met de R.V.I. niet verward worden met eenheid van optreden in bepaalde gevallen voor practische vraagstukken.

Op welke principieele grondslagen is het N. A. S. opgebouwd?

Hierop geeft ons de beginselverklaring van het N. A. S. antwoord, die het vorige N. A. S.-congres als volgt vastgesteld heeft:

Uitgaande van de erkenning, dat de kapitalistische maatschappij berust op klasse-overheersching, welke zich in voortdurend scherper vormen op economisch en politiek gebied openbaart, plaatst de Onafhankelijke Vakbeweging zich onvoorwaardelijk op het standpunt van den klassenstrijd en wil zij op dien grondslag zijn de zelfstandige van alle politieke partijen en gosdienstige richtingen onafhankelijke, op vrijwillige samenwerking berustende economische klasse-organisatie, van al de hoofd- en handenarbeiders(sters), welke zich aaneen wenschen te sluiten en te strijden voor de opheffing van de kapitalistische productiewijze en zich ten doel stellen, als economische organisatie, te strijden voor verwezenlijking der voorwaarden voor een klassenlooze maatschappij, berustende op het gemeenschapelijk bezit van grond en productiemiddelen en waarin de regeling der productie en distributie noodzakelijk in hoofdzaak moet berusten bij de bedrijfsgewijze georganiseerde hoofd- en handenarbeiders(sters).

Te dien einde stelt de Onafhankelijke Vakbeweging zich tot taak te werken aan de directe, evenals aan de toekomstige belangen der arbeidersklasse, door te verbreiden het inzicht, dat de huidige productiewijze door een socialistische moet worden vervangen, aan de socialistische scholing en organisatorische machtsvorming, ten einde deze socialistische productiewijze te kunnen verwezenlijken, alsmede te strijden voor de meest gunstige arbeids- en levensvoorwaarden zoolang het kapitalistisch stelsel nog bestaat.

Erkennende voorts, dat de bestaande klassenverschillen niet berusten op godsdienstige of politieke meeningsverschillen, doch wortelen in de bestaande kapitalistische bezitsverhoudingen, wil de Onafhankelijke Vakbeweging al de arbeiders(sters) organiseeren ongeacht hun godsdienstige of politieke meeningsverschillen, als zijnde dit de voorwaarde waarop een wezenlijke klasse-eenheid mogelijk is;

dat door sociale wetgeving, wettelijke regeling van medezeggingschap in de bedrijfsregeling, aandeel in de winst e.d. door de arbeiders, het wezen der kapitalistische maatschappij niet wordt veranderd en mitsdien de uitbuiting van de arbeidersklasse blijft bestaan, verklaart de Onafhankelijke Vakbeweging van al deze, binnen het raam der kapitalistische maatschappij te treffen maatregelen niets te verwachten, maar, dat alleen door de economische directe actie der arbeiders, gericht op de vernietiging der economische en politieke macht van het kapitalisme, met als doel de bevestiging van den socialistischen samenlevingsvorm, in hoofdzaak steunend op al de bedrijfsgewijze georganiseerde hoofd- en handenarbeiders (sters), hunne bevrijding mogelijk is. Uit dezen hoofde wil zij als zelfstandige economische klasse-organisatie eveneens voeren den politieken strijd, doch uitsluitend met buiten parlementaire middelen als agitatie, demonstratie, boycot, staking enz.

Op grond van bovenstaande overwegingen verklaart de Onafhankelijke Vakbeweging eveneens van al de, binnen het raam der kapitalistische maatschappij te verwezenlijken socialisatieplannen, geen heil te verwachten, volstrekt afzijdig te staan van elken vorm van staats-socialisme en wil zij slechts deelnemen aan die plannen, waarbij uitsluiting van particuliere winstmakerij, controle van de arbeidersorganisaties bij de productie en distributie en strenge beperking of uitsluiting der bureaucratie, op den voorgrond staan en welke de vernietiging van den kapitalistischen maatschappijvorm en vestiging van een socialistischen samenlevingsvorm kunnen verhaasten.

Uit deze beginselverklaring blijkt:

1. dat het N. A. S. staat op het standpunt van den klassenstrijd;
2. dat het N. A. S. streeft naar het socialisme;
3. dat het onafhankelijk en zelfstandig wil zijn ten opzichte van alle politieke partijen en godsdienstige richtingen en de dictatuur van politieke partijen onvoorwaardelijk afwijst;
4. dat het op den grondslag van de vrijwillige samenwerking alle hoofd- en handenarbeiders wil organiseeren in economische bedrijfsorganisaties, welker organisaties naast den economischen ook den politieken strijd voeren;
5. dat het den constructieven opbouw en de regeling van

de productie en distributie op den grondslag van het gemeenschappelijk bezit, in hoofdzaak wil opdragen aan de economische organisaties;

6. dat het zich plaatst op het standpunt van de directe actie en derhalve alle parlementaire actie verwerpt;

7. dat het zich nadrukkelijk tegenstander verklaart van iederen vorm van staatssocialisme;

8. dat het de socialistische scholing en de organisatorische machtsvorming der arbeiders bevorderen wil, als noodzakelijke voorwaarden voor de verwezenlijking van zijn socialistisch doel.

Uit deze korte samenvatting van de beginselen van het N. A. S. vloeit voort: dat het een volkomen onafhankelijke en zelfstandige revolutionaire vakcentrale is, die zonder inmenging van ongeacht welke politieke of godsdienstige richting, haar eigen doel, haar eigen taktiek en haar eigen karakter bepaalt en vaststelt.

Dat het de organisatie en de distributie van de productie wil opdragen aan de economische bedrijfsorganisaties en derhalve het politiek instituut van den staat verwerpt.

Dat het voorts, als basis zijner organisatorische machtsvorming neemt, de vrijwillige samenwerking van alle hoofd- en handenarbeiders en derhalve de centralisatie afwijst.

Dat het de economische organisaties beschouwt als de natuurlijke scheppende en regelende organen van den arbeid en derhalve staat tegenover de van boven af heerschende dictatuur, zooals de communisten die voorstaan.

Op grond van deze pricipieele grondslagen is er tusschen het N. A. S. en de R. V. I. een tegenstelling van beginselen, omdat de R. V. I. voor den staat, voor de centralisatie en voor de dictatuur van bovenaf is.

Vergelijken wij daarentegen de beginselen waarop de I. A. V. te Berlijn gebaseerd is met die van het N. A. S., dan constateeren we de grootst mogelijke overeenstemming.

Deze beginselverklaring luidt als volgt:

1. Het revolutionaire syndicalisme is de op de basis van den klassenstrijd staande beweging van de arbeidende volksklassen, welke naar de vereeniging van alle hand- en hoofdarbeiders streeft, om hun bevrijding van het juk der loonslavernij en van de staatsonderdrukkinginstellingen voor te

bereiden en practisch door te voeren. Zijn doel is de reorganisatie van 't geheele maatschappelijke leven op de basis van het vrije communisme door de gemeenschappelijke revolutionaire actie van de arbeidende klasse zelf. Het vertegenwoordigt het standpunt, dat alleen de economische organisaties van het proletariaat voor de vervulling van deze taak in staat zijn en richt zich daarom tot de arbeiders in hun kwaliteit als producenten en voortbrengers van den maatschappelijken rijkdom, in tegenstelling tot de moderne politieke arbeiderspartijen, die voor constructieve economische doelstellingen niet in aanmerking komen.

2. Het revolutionair syndicalisme is uitgesproken tegenstander van alle economische en sociale monopolies en streeft naar hunne vernietiging door economische communen en bedrijfsbeheer van de industrie- en landarbeiders op den grondslag van een vrij radensysteem, dat aan geen politieke macht of partij ondergeschikt is. Tegen de politiek van den staat en van de partijen stelt het de economische organisatie van den arbeid; tegen het regeeren van menschen het beheer van dingen. Op dezen grond streeft het niet naar de verovering van de politieke macht, maar naar de uitschakeling van iederen staatsinvloed uit het maatschappelijke leven. Het huldigt de meening, dat te zamen met 't monopolie van het bezit ook het monopolie van de heerschappij verdwijnen moet, en dat de staat in elken vorm, ook in den vorm van de z.g. „dictatuur van het proletariaat" nooit een werktuig voor de bevrijding van den arbeid, maar altijd slechts de schepper van nieuwe monopolies en nieuwe privilegiën zijn kan.

3. De taak van het revolutionaire syndicalisme is een tweevoudige; het voert eenerzijds den revolutionairen, dagelijschen strijd voor verbetering van de economische, geestelijke en ethische positie van den arbeider binnen het raam der huidige maatschappelijke orde; anderzijds is het zijn voornaamste doel, de massa's te bekwamen voor het zelfstandige beheer van de productie en distributie en voor de overname van alle takken van het maatschappelijke leven. Het heeft de overtuiging, dat de organisatie van een maatschappelijke orde die in haar geheel op de producenten steunt, niet door regeeringsbesluiten en staatsdecreten kan worden geregeld, maar slechts door de vereeniging van alle

hand- en hoofdarbeiders in elken afzonderlijken tak der productie, door de overname van het beheer van ieder bedrijf op zichzelf en door de producenten zelf en wel in den vorm, dat de afzonderlijke groepen, bedrijven en productieafdeelingen zelfstandige leden van het algemeene economische organisme zijn, die op grond van wederzijdsche overeenkomst de gezamenlijke productie en de algemeene verdeeling planmatig regelen in het belang van de gemeenschap.

4. Het revolutionair syndicalisme is tegen alle centralistische strevingen en organisaties, die aan den staat en de kerk ontleend zijn en die het zelfstandige initiatief en het zelfdenken systematisch verstikken. De centralisatie is de kunstmatige organisatie van boven naar beneden, welke de regeling van de aangelegenheden van allen aan enkelen overdraagt. Daardoor wordt de enkeling een marionet, die van boven bestuurt en geleid wordt. De belangen van de gemeenschap moeten voor de privilegiën van eenige weinigen, de verscheidenheid van aard voor de uniformiteit, de persoonlijke verantwoordelijkheid voor een doode discipline, de ontwikkeling voor de dressuur, het veld ruimen.

Op dezen grond staat het revolutionair syndicalisme op de basis van de federatieve vereeniging, d.w.z. de organisatie van beneden naar boven, het vrijwillige samenvoegen van alle krachten op den grondslag van de gemeenschappelijke belangen en overtuigingen.

5. Het revolutionair syndicalisme verwerpt principieel parlementairen arbeid en iederen mede-arbeid in wetgevende lichamen. Ook het meest vrije kiesrecht kan de gapende tegenstellingen in de huidige maatschappij niet temperen, en het geheele parlementaire systeem heeft slechts ten doel, aan de heerschappij van de leugen en van de sociale ongerechtigheid den schijn van het legale recht te verleenen — den slaaf te bewegen den stempel der wet te drukken op zijn eigen slavernij.

6. Het revolutionaire syndicalisme verwerpt alle willekeurig getrokken politieke en nationale grenzen en ziet in het nationalisme slechts de religie van den modernen staat, waarachter zich uitsluitend de belangen der bezittende klasse verbergen. Het erkent alleen het onderscheid volgens den natuurlijken aard in verschillende streken en eischt voor elke

volksgroep het recht, eigen aangelegenheden zelf te kunnen regelen in solidaire overeenstemming met alle andere economische, gewestelijke of landelijke vereenigingen.

7. Op denzelfden grond bestrijdt het revolutionaire syndicalisme het militarisme in iederen vorm en voert de antimilitaristische propaganda als een van zijn belangrijkste werkzaamheden in den strijd tegen het bestaande systeem. Daartoe behoort in de eerste plaats het weigeren van de persoonlijkheid tegenover den staat en in het bijzonder de georganiseerde boycot van het produceeren van legerbenoodigdheden door de arbeiders.

8. Het revolutionair syndicalisme staat op den bodem van de directe actie en ondersteunt elken strijd van het volk die met zijn doel, de afschaffing van het economisch monopolie en van de geweldsheerschappij van den staat niet in tegenspraak komt. Als strijdmiddel erkent het de staking, den boycot, de sabotage enz. Haar hoogste uitdrukking vindt de directe actie in de sociale algemeene werkstaking, waarin de syndicalisten terzelfder tijd de inleiding tot de sociale revolutie zien.

9. Tegenstanders van elk georganiseerd geweld in handen van ongeacht welke revolutionaire regeering, ontkennen de syndicalisten niet, dat zich in den beslissenden strijd tusschen het huidige kapitalisme en de vrije communistische toekomst de dingen niet zonder botsingen zich zullen afspelen. Zij erkennen daarom het geweld als verdedigingsmiddel tegen de geweldsmethoden van de regeerende klasse, in den strijd voor de bezetting van de bedrijven en den grond en bodem door het revolutionaire volk.

Evenzoo als de onteigening van de bedrijven en van den grond door de revolutionaire economische organisaties van de arbeiders practisch uitgevoerd en op den weg der sociale reorganisatie gebracht worden moet, zoo mag ook de verdediging van de revolutie niet aan een bepaalde militaristische of een andere organisatie welke buiten de economische organisaties staat, overgelaten worden; zij moet integendeel aan de massa zelf en aan hare economische organisaties toevertrouwd zijn.

10. Alleen in de revolutionaire economische organisaties van het arbeidende volk ligt de hefboom tot zijne bevrijding

en de scheppende kracht tot den wederopbouw van de maatschappij in den geest van het vrije communisme.

Onze plaatsruimte laat helaas niet meer toe deze beginselverklaring van de I. A. V. nader te ontleden, doch wij zijn overtuigd, dat de lezer bij nauwkeurige en ernstige bestudeering met ons zal inzien, dat de beginselen van het N. A. S. en van de I. A. V. in de hoofdlijnen volkomen met elkaar overeenstemmen. En daarop komt het aan.

Als het N. A. S. derhalve zijn beginselen, zijn karakter en zijn oude historie ongerept wil handhaven, dat behoort het zich aan te sluiten bij de Internationale Arbeidersvereeniging — I. A. V. — te Berlijn en niet bij de R. V. I. van Moscou.

Het N.A.S. en de R.V.I. van Moskou

door TH. J. DISSEL.

„Daarom, als de R. V. I. aan haar verbinding met de Derde Internationale vasthoudt, is dat een bezwaar, niet over kleine dingen, maar groote zaken, en in dat een-tiende deel zit zooveel, dat het de beteekenis van de andere negen-tienden volkomen overschaduwt."

(*B. Lansink Jr.* op het in Maart 1922 gehouden buitengewoon congres van het N. A.-S. — Zie congresverslag blz. 52).

DE BERLIJNSCHE VERKLARING 1920.

In het jaar 1920 vaardigde de Provisorische Raad van de R. V. I. een internationalen oproep uit aan alle revolutionaire vakvereenigingen der geheele wereld, ter bijwoning van het in 1921 te houden stichtingscongres van de Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale (R. V. I.) van Moskou. Als gevolg van dezen oproep nam de Freien Arbeiter-Union Deutschlands (F. A. U. D.) — Anarcho-Syndicalisten — het initiatief tot het houden van een voor-conferentie, welke plaats vond in December 1920. Aan deze (Berlijnsche) conferentie is ook door onze vakcentrale deelgenomen. Daar kwam de bekende Berlijnsche verklaring van December 1920 tot stand, terwijl een bureau werd gesticht, hetwelk den naam kreeg van Internationaal Syndicalistisch Informatie-Bureau. De zetel daarvan werd gevestigd te Amsterdam, ten kantore van het N. A. S. en tot secretaris werd benoemd: B. Lansink Jr. Naast dezen werden in dit Informatie-Bureau aangewezen: Rudolf Rocker (Duitschland er Jack Tanner (Engeland).

Om volledig te zijn laten wij hieronder de Berlijnsche verklaring van December 1920 volgen:

„*Verklaring* van de Internationaal Syndicalistische conferentie van 16 tot 21 December 1920 te Berlijn,

1. De Revolutionaire vakvereenigings-internationale stelt zich zonder eenig voorbehoud op het standpunt van den revolutionairen klassenstrijd en de macht der arbeidersklasse.

2. De R. V. I. streeft naar de vernietiging en afwering van het economische, politieke en geestelijke regime van het kapitalistische systeem en van den staat.

Zij streeft naar de vestiging van een vrije communistische maatschappij.

3. De conferentie stelt vast, dat de arbeidersklasse alleen in staat is de economische, politieke en geestelijke slavernij van het kapitalisme te vernietigen door de scherpste toepassing van hare economische machtsmiddelen, welke hun uitdrukking vinden in de revolutionaire directe actie der arbeidersklasse ter bereiking van dit doel.

4. De R. V. I. stelt zich verder op het standpunt, dat de opbouw en de regeling van de productie en distributie de taak is van de economische organisatie in ieder land.

5. De R. V. I. is volkomen zelfstandig en onafhankelijk van iedere politieke partij. In het geval dat de R. V. I. tot een actie besloten heeft en politieke partijen of andere organisaties verklaren zich daarmede eens, of omgekeerd, dan kan de uitvoering van deze actie gemeenschappelijk met deze partijen en organisaties geschieden.

De conferentie roept alle revolutionair-syndicalistische en industrieele organisaties dringend op, deel te nemen aan het, door den provisorischen Raad der Roode Vakvereenigings-Internationale tegen 1 Mei 1921 te Moskou samengeroepen congres, ten einde daar een ééndrachtige Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale van alle revolutionaire arbeiders ter wereld te stichten."

Afgezien voor een oogenblik van den inhoud der overige punten, wijzen wij in dit bestek op het laatste deel van punt 5, waarin de wensch wordt uitgesproken, dat aan het door den Provisorischen Raad der Roode Vakvereenigings-Internationale

in 1921 te Moskou samengeroepen congres zal worden deelgenomen,.... **ten einde daar een eendrachtige Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale van alle revolutionaire arbeiders der wereld te stichten."**

Met nadruk is herhaaldelijk beweerd door den secretaris van voornoemd Informatie-Bureau, n.l. door Lansink Jr., dat de Berlijnsche verklaring van December 1920 **niet** den grondslag vormde en niet het platvorm bevat voor een syndicalistische Internationale, doch een, waarin plaats behoorde te zijn voor **alle** revolutionaire vakvereenigingen, **met inbegrip** van die der syndicalisten. Zelfs op het in Maart 1922 gehouden buitengewone congres van het N. A. S. (zie het verslag, bl.z. 52), is door hem gezegd, sprekende over den grondslag dezer verklaring, dat daarin **niet** zit „een uitsluitend en zuiver syndicalistische gedachte",....„waardoor het een eng-syndicalistische organisatie zou worden."

Dit feit wenschen wij vast te leggen.

* * *

HET STICHTINGSCONGRES DER R. V. I.

De initiatiefnemers tot de in December 1920 gehouden Berlijnsche voor-conferentie, n.l.: de Duitsche Anarcho-Syndicalisten, namen geen deel aan het stichtingscongres der R. V. I. van Moskou; dit tengevolge eener referendumstemming.

Dasz war wunderbar!

Het bureau-lid Rocker, aangewezen door de Duitsche Anarcho-Syndicalisten tot zittingname in het voornoemde Syndicalistisch Informatie-Bureau,.... ging **niet** naar het stichtingscongres der R. V. I. en verdedigde dus daar **niet** de bekende Berlijnsche verklaring van December 1920.

In Ordnung war dasz nicht!

Van den Engelschman Tanner, heeft men nimmer meer iets gehoord.

De secretaris van het Syndicalistisch Informatie-Bureau, Lansink Jr., de man, wiens taak het was om naast Rocker, op het stichtingscongres van de R. V. I. de Berlijnsche verklaring van December 1920 te verdedigen, besloot, ondanks als 1e lid in de N. A. S.-delegatie aangewezen, het voorbeeld van Rocker te volgen. Door dit Informatie-Bureau werd een briefje gezon-

den aan den Provisorischen Raad van de R. V. I., bevattende de 5 punten van voornoemde Berlijnsche verklaring van December 1920. Misschien heeft het briefje nimmer Rusland bereikt, tengevolge van de toenmaals bestaande slechte verbindingsmiddelen. Wel weten wij met zekerheid te zeggen, dat er vaak met een breed gebaar is betoogd: nimmer antwoord te hebben gehad op dat briefje, hetwelk misschien in beslag is genomen door vertegenwoordigers van de kapitalistische mogendheden, die Rusland geheel blokkeerden.

Onze conclusie is n.l. deze: dat het uitvoerend bureau van het Internationaal Syndicalistisch Informatie-Bureau „net" heeft gedaan, alsof het geen opdracht had gekregen van de, in December 1920 gehouden Berlijnsche voor-conferentie, om de Berlijnsche verklaring van December 1920 op het, in 1921 gehouden stichtingscongres van de R. V. I. van Moskou, te verdedigen.

In Ordnung war auch dasz nicht!

Als men deze geschiedenis goed beschouwd, dan krijgt men zoo den indruk, dat onder de „dictatuur" van de Duitsche Anarcho-Syndicalisten.... het Synd. Informatie-Bureau, onmiddellijk na de stichting — op **non**-activiteit werd gesteld.

* * *

DE 1e N. A. S.-DELEGATIE NAAR MOSKOU.

De kameraden: Bouwman, Kitsz en Dissel vormden de N. A. S.-delegatie, die het stichtingscongres der R. V. I. in Moskou in 1921 bijwoonde.

Na in een uitvoerig rapport het in dat congres verhandelde te hebben medegedeeld, zeggen deze kameraden in het slot van hun rapport, in den vorm eener conclusie:

„Zoo staan de zaken na het gehouden congres der R.V.I. te Moskou.

Op grond van deze overwegingen, maar nog meer op grond van het verkregen resultaat, met name: de concessie welke is gedaan in de richting van de revolutionaire vakbeweging, die op het standpunt staat dat de vakbeweging niet ondergeschikt mag zijn aan de Derde Internationale of eenige andere politieke organisatie, heeft onze delegatie na rijp beraad eenstemmig de volgende verklaring aan het eind van het congres der R. V. I. van Moskou afgelegd:"

Alvorens deze verklaring hier op te nemen, willen wij iets zeggen van „de concessie", waarvan deze delegatie spreekt.

In het ontwerp-statuten voor de R. V. I. van Moskou stond oorspronkelijk: **Erkenning** (door de R. V. I.) **van de geestelijke leiding der Communistische Internationale.** Dat beteekende de ondergeschiktheid van een vakvereeenigingsinternationale aan een der politieke partijen.

Zeer juist wordt door de 1e delegatie gezegd, dat deze woorden „de onoverbrugbare kloof" waren „tusschen de voorstanders van de onafhankelijke vakbeweging en de communistische vakvereenigingsmannen."

Welnu, de „onoverbrugbare kloof" kwam te vervallen, door de schrapping dezer bezwarende bepalingen.

En daarom legden voornoemde kameraden: Bouwman, Kitsz en Dissel, op het stichtingscongres der R. V. I. van Moskou, de volgende verklaring eenstemmig af:

„De Hollandsche delegatie spreekt er haar vreugde over uit, dat zij op dit eerste congres heeft kunnen medewerken aan het tot stand komen van één Revolutionair wereldfront van de georganiseerde industrie- en vakarbeiders.

De delegatie heeft geen machtiging om thans reeds toezegging te doen tot aansluiting van het Nationaal Arbeids-Secretariaat in Holland, maar zij verklaart bij haar terugkomen in Holland, de leden van de Hollandsche revolutionaire vakbeweging krachtig tot aansluiting te zullen opwekken; en ze spreekt bij deze de verwachting uit, dat het Nationaal Arbeids-Secretariaat spoedig deel zal uitmaken van de Roode Vak-Internationale."

DE 2e N. A. S.-DELEGATIE NAAR MOSKOU.

In de onafhankelijke vakbeweging was tamelijk verwarring ontstaan tengevolge van diverse uitleggingen over de besluiten van het stichtingscongres der R. V. I. van Moskou. Om klaarheid te brengen, besloot het Bestuur van het N. A. S. een delegatie te zenden naar de vergadering van den centralen raad der R. V. I. van Moskou. Dit werd noodig geoordeeld in verband met het in Maart 1922 te houden buitengewone congres van het N. A. S., hetwelk een beslissing moest nemen omtrent aansluiting bij voornoemde vakinternationale. De kameraden Lansink Jr., Bouwman en Schenk vormden de 2e delegatie.

Deze delegatie had natuurlijk een bepaalde taak te vervullen. Niet alleen moest ze zich voldoende op de hoogte stellen van de juiste bedoelingen en beteekenis van de besluiten van het stichtingscongres der R. V. I. van Moskou. Ook moest zij pogen de Centrale Raad van deze Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale te bewegen, geen uitvoering te geven — of de uitvoering daarvan op te schorten — aan het besluit, hetwelk met betrekking tot de persoonsuitwisseling (Prof. Intern. en Com. Intern.) was genomen door het stichingscongres der R. V. I. Deze uitwisselingsbepalingen waren samengevat in een van de artikelen van de statuten der R. V. I., n.l. in art. 10 (Fransche tekst art. 11.)

Dit artikel luidde aldus:

Betreffende verbinding met de Communistische Internationale.

Teneinde een nauwere en voortdurende verbinding tusschen de R. V. I. en de Derde Internationale tot stand te brengen heeft de Centrale Raad de opdracht:

1e. om drie vertegenwoordigers met beslissende stem in het Uitvoerend Comité der Communistische Internationale af te vaardigen;

2e. om gemeenschappelijke zittingen met het Uitvoerend Comité der Communistische Internationale te houden, teneinde te beraadslagen over de meest gewichtige vraagstukken der Internaionale arbeidersbeweging en om gemeenschappelijke acties te organiseeren;

3e. om gemeenschappelijk met de Communistische Internationale oproepen uit te vaardigen, indien de omstandigheden zulks eischen.

Aan de hand van dit artikel der statuten betoogden de tegenstanders van aansluiting bij de R. V. I. van Moskou, dat bij aansluiting van het N.A.S. bij deze vak-internationale, de onafh. vakbeweging haar „onafhankelijkheidsstandpunt" zou prijsgeven. Eveneens werd beweerd, dat de uitwisseling van vertegenwoordigers dezer beide internationalen, óók tengevolge moest hebben een ondergeschiktheid van de vak-internationale aan die der politieke van de communisten.

Daartegen merken wij op: dat de uitwisselingsbepalingen, welke wederzijds golden, onmogelijk een éénzijdige onder-

geschiktheid tengevolge kunnen hebben. Of het één, of het ander: deze uitwisselingsbepalingen beteekenen geen ondergeschiktheid van de eene internationale aan de andere, of een wederzijdsche ondergeschiktheid. Het laatste zou dwaasheid zijn; het eerste, n.l. de ondergeschiktheid van de R.V.I. aan de 3e Internationale, bestond evenmin, omreden de persoonsuitwisseling wederzijds plaats vond. Meermalen is door ons opgemerkt aan kameraden, die verwijzende naar deze uitwisselingsbepalingen, beweerden, dat de vak-internationale van Moskou ondergeschikt is aan de politieke internationale der communisten, — dat het ook precies contra kan worden gezegd, n.l.: **dat tengevolge dezer wederzijdsche uitwisselingsbepalingen.... de politieke internationale der communisten.... ondergeschikt is aan de Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale van Moskou.** Nog een ander argument werd wel eens aangevoerd, n.l.: dat in de leiding van de R.V.I. ook communisten zaten; zelfs de secretaris, Losowsky, is communist en dus — was dan de conclusie: is de R.V.I. ondergeschikt aan de 3e Internationale, die der communisten. Dit laatste argument hebben wij altijd heel erg vreemd gevonden in den mond van hen, die de arbeiders willen organiseeren **ongeacht hun godsdienstige en politieke meeningsverschillen.** Als dus arbeiders van verschillende politieke gezindheid zich organiseeren in één vakorganisatie, die zich plaatst op het algemeen terrein van den klassenstrijd en zich bovendien ook revolutionair noemt, dan spreekt het wel haast van zelf, dat in de leiding dezer vakorganisatie arbeiders kunnen zitten met verschillende politieke gezindheid. Onze eigen vakcentrale is daarvan een bewijs; in de leiding daarvan zitten kameraden, die op het verkiezingspad gaan voor de S.P., er zijn er, die dit doen voor de C.P., en er zijn er ook, de anti-parlementairs, die zich hebben georganiseerd in de Federatie v. Sociaal-Anarchisten.

Als dus de R.V.I. ondergeschikt wordt geacht te zijn aan de politieke internationale van de Communisten, omreden de secretaris van de R.V.I., Losowsky, tot de C.P. behoort, waarom kan dan niet anderzijds worden verondersteld, dat het N.A.S. ondergeschikt kan worden geacht te zijn aan de S.P., omreden de voorzitter van het N.A.S., Lansink Jr..... tot de S.P. behoort? Zelfs voor deze parlementair politieke partij

op het verkiezingspad gaat! En om elken schijn van partijdigheid te ontgaan, vragen wij verder: Waarom zou men ook niet kunnen veronderstellen, dat het N. A. S. ondergeschikt is aan de Federatie van Sociaal-Anarchisten, tot welker organisatie de secretaris en de penningmeester van het N. A. S. behooren, n.l. Dissel en Maters.

Welke beteekenis dan wel de uitwisselingsbepalingen hadden? — Ze vormden **alleen** een organisatorisch verband tusschen de R.V.I. van Moskou en de 3e Internationale. Zóó is de kwestie ontdaan van alle franje.

Wij zullen ons nu weer bezig houden met de 2e delegatie. In het rapport van de kameraden: Lansink Jr., Bouwman en Schenk, die tot deze 2e N.A.S.-delegatie behoorden, lezen wij op bl. 3, waar door Lansink Jr. o.m. wordt betoogd: „De organisatorische verbinding van de R.V.I. met de Communistische Internationale, door het uitwisselen in de bestuurscolleges, wordt door ons absoluut afgewezen".

Verder sprekende over de bewering, in de vergadering van den Centralen Raad der R.V.I. geuit, alszou het syndicalisme dood zijn, betoogt Lansink Jr. (zie bladz. 5 van het rapport).

„Want in stede van dood te zijn, leeft de groote grondgedachte van het syndicalisme thans meer dan ooit onder de arbeidersmassa...."

Sprekende over de ontwikkeling der Russische vakbeweging en haar vlucht, acht Lansink Jr. dit een bewijs — „dat de politieke partij ten opzichte van den opbouw van de nieuwe maatschappij fiasco heeft geslagen en dat daarvoor 'n krachtige economische massa-organisatie noodzakelijk is". En concludeerende zegt Lansink Jr. dan:

„Dat is de bevestiging van de grondgedachte van het Syndicalisme. Trouwens, het van uit de bedrijven direct en rechtstreeks opgebouwde Radensysteem (hetwelk L. Jr. tot zijn genoegen ziet voltrekken in de Russische vakbeweging, welks theorie **óók door de R. V. I. is aanvaard)**, ... is in zijn wezen syndicalistisch."

Lansink Jr. zegt dan ook nog dit:

„Wij verklaren ons bereid, met U één Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale te stichten, mits gij die los maakt van de politieke partij en de zelfstandigheid en onafhankelijkheid als haar grondslag met ons wilt aanvaarden."

Deze, door ons onderstreepte woorden, vormen 'n zekere voorwaarde, waaraan óf de centrale Raad, óf het 2e congres van de R.V.I. zou hebben te voldoen, wilde Lansink Jr. voorstander worden van aansluiting van het N. A. S. bij deze vakinternationale.

Verder op zullen wij aantoonen, aan de hand van de besluiten van het 2e congres der R.V.I., dat deze voorwaarden zijn ingewilligd. En om de bedoelingen van Lansink Jr. nog duidelijker tot uiting te laten komen, welke hij in de vergaderingen van den centralen raad der R.V.I. van Moskou in een voorstel samenvatte, zullen wij hier nog laten volgen wat hij aan de 2e N. A. S.-delegatie voorstelde, n.l.: om de volgende verklaring in te dienen:

„De tweede zitting van den Centr. Raad van Profintern, erkennende de noodzakelijkheid eener eensgezinde Internationale van alle Revolutionaire Vakvereenigingen der wereld, uit de meening, dat de R.V.I. een zelfstandige organisatie zijn moet zonder verbinding met ongeacht welke politieke partij, hoewel zij het noodzakelijk acht in bepaalde bijzondere acties met revolutionaire politieke partijen samen te werken."

Het kernpunt van het gansche betoog van Lansink Jr. in de vergaderingen van den Centralen Raad der R.V.I. van Moskou, bestaat hierin: 1e. er moest worden vastgesteld, dat de Berlijnsche verklaring van December 1920 een algemeen revolutionair platvorm bevatte en dus **geen uitsluitend syndicalistisch**; 2e dat men er toe moest besluiten, de bepalingen omtrent de verbinding met de Derde Internationale **uit de statuten te schrappen.**

In een der vergaderingen van den centralen raad der R.V.I. heeft Lansink Jr. o.a. gezegd (zie blz. 4 en 5 van het rapport 2e delegatie Moskou):

„Daarom verwerpen wij deze verbinding van de R.V.I. met de Derde Internationale. Wij willen een onafhankelijke, zelfstandige revolutionaire vakbeweging, met eigen doel, eigen tactiek en eigen karakter. Die zich daarbij plaatst op

een algemeene revolutionaire basis, zoodat allen die revolutionair zijn, daar plaats kunnen nemen.

Zoo heeft ook de Berlijnsche Conferentie 1920 besloten en de hiergenoemde Dusseldorfsche Conferentie heeft die verklaring volkomen en uitdrukkelijk gehandhaafd. Het is daarom onjuist, als Nin zegt, dat in Dusseldorf besloten is een „aardige, reine, zij het ook kleine, Syndicalistisch Internationaaltje" te stichten. En ik verzoek aan Nin en ieder ander op deze Conferentie aan te toonen, dat de Berlijnsche verklaring, die hier gedrukt op de bestuurstafel ligt, **niet** algemeen revolutionair, maar syndicalistisch is. Deze verklaring laat ruimte voor allen, mits men een onafhankelijke en zelfstandige revolutionaire Vakvereenigings-Internationale wil. Ik aanvaard gaarne het woord van Losowsky: „Het moet mogelijk zijn, alle revolutionaire vakvereenigingen in de R.V.I. samen te vatten, ongeacht hun verschillende ideologieën". Maar als gij dat inderdaad wilt, dan moet gij de Berlijnsche verklaring als grondslag voor de R.V.I. aanvaarden en de bepalingen omtrent de verbinding met de Derde Internationale uit de statuten schrappen."

Aus die Statuten streichen!

In den loop dezer gansche historie zullen we zien, dat het feitelijke kernpunt der bezwaren tegen aansluiting bij de R.V.I. bestond in de organisatorische verbinding, welke deze vak-internationale **was** aangegaan met de 3e (Communistische) Internationale.

Daarom frappeert het zoo, dat, nu deze organisatorische verbinding is opgeheven; nu deze uitwisselingsbepalingen uit de statuten der Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale van Moskou zijn geschrapt, plotseling het roer is omgegooid en in allen ernst door de tegenstanders van de R.V.I. wordt betoogd: dat feitelijk deze uitwisselingsbepalingen, deze organisatorische verbinding van de R.V.I. met de 3e Internationale, **niet het hoofdbezwaar was tegen aansluiting.**

Misschien noemt men dergelijke methode van argumenteeren „handig", wij zijn zoo vrij haar spitsvondig te noemen.

* * *

HET BUITENGEWOON CONGRES VAN HET N.A.S.

Intusschen hield het Nationaal Arbeids-Secretariaat, in Maart 1921, te Arnhem een buitengewoon congres. Er zou daar een beslissing worden genomen over de vraag: al dan niet aansluiting van het N.A.S. bij de R.V.I. van Moskou?

Onderscheidene meeningen botsten er op elkaar. Heel wat argumenten zijn er tegen aansluiting bij de R.V.I. aangevoerd, argumenten van louter politieken aard, alsof dit congres had te beslissen over aansluiting bij de 3e Internationale. Maar zóó was het toch niet; er moest worden bepaald: **of het N.A.S. zich bij de Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale van Moskou behoorde aan te sluiten.**

Naast enkele kleine afwijkingen bleken er drie opvattingen te zijn. Deze kwamen tot uiting in den vorm van drie resoluties, waaromtrent het congres een beslissing nam en daarna werden onderworpen aan een referendumstemming. Een dezer resoluties, die van het Bestuur der Ned. Federatie van Transportarbeiders, stelde vast: dat het N.A.S. zich behoorde aan te sluiten bij de R.V.I van Moskou. Maar in deze resolutie, welke ook nu nog door ons wordt onderschreven, werd aan het Bestuur van het N.A.S. opdracht gegeven, dat in samenwerking met andere vakcentralen moest worden gepoogd, het 2e congres van de R.V.I. van Moskou te bewegen, de uitwisselingsbepalingen uit de statuten dezer internationale te schrappen.

Aus die Statuten streichen!

Wat dus thans het Fransche N.A.S. (C.G.T.U.) alleen heeft gepoogd — **met succes!** — behoorde van de zijde van het N.A.S. in samenwerking met andere revolutionair-syndicalistische vakcentralen, met inbegrip van de C.G.T.U., te geschieden.

Deze resolutie werd op het congres verworpen.

Was reeds door het stichtingscongres der R.V.I. van Moskou vastgesteld, dat deze uitwisselingsbepalingen **niet** nationaal, doch slechts internationaal golden, thans is door het 2e congres dezer vak-internationale, **óók de internationaal geldende organisatorische verbinding losgelaten.**

Laten we intusschen niet op deze beslissingen vooruit loopen.

De andere resolutie, die van het Bestuur der Landelijke Federatie van Bouwvakarbeiders stelde vast: **dat alleen de R.V.I. van Moskou in aanmerking kwam voor toetreding van het N. A. S. tot een Vakvereenigings-Internationale.**

In deze resolutie wordt:

voorkeur gegeven aan de R.V.I.!

Evenwel moet er eerst aan twee voorwaarden worden voldaan, n.l.: uit de statuten van de R.V.I. van Moskou moeten de uitwisselingsbepalingen worden geschrapt.

Aus die Statuten streichen!

Vervolgens mogen er geen minderheden (cellen) deel uitmaken van de R.V.I.

Deze resolutie is op het congres aangenomen.

Welnu, thans is de toestand zóó: de uitwisselingsbepalingen zijn geschrapt en met betrekking tot de toelating van minderheden is de zaak gebleven, zoo ze was en.... heeft de Syndicalistische Internationale van Berlijn,

het voorbeeld van de R.V.I. gevolgd.

Ook in de Syndicalistische Internationale van Berlijn, welke men feitelijk ten onrechte noemt: Internationale Arbeiders-Vereeniging — in de Duitsche tekst wordt gesproken van **associatie** — worden minderheden (cellen) toegelaten.

Daarover zwijgen de Berlijnsche vrienden!

Thans zijn we gekomen aan de derde resolutie, die van een meerderheid in het Bestuur van het N. A. S.

Eerst leggen we het feit vast, dat deze resolutie geheel is opgebouwd op den grondslag van de Berlijnsche verklaring van December 1920. De aanloop dezer resolutie luidt:

„Het congres:

overwegende, dat in de huidige wereldreactie de internationale aaneensluiting van de revolutionaire vakbeweging meer dan noodzakelijk is;

dat het platvorm eener revolutionaire vakvereenigingsinternationale zoodanig behoort te zijn, dat zij plaats biedt aan alle revolutionaire vakvereenigingen."

Eenheid tusschen de revolutionaire vakvereenigingen vooropgesteld in deze resolutie. op grond waarvan verder

wordt gezegd: **dat het platvorm eener revolutionaire vakvereenigingsinternationale zoodanig behoort te zijn, dat zij plaats biedt aan alle revolutionaire vakvereenigingen.**

Wij wezen daarop reeds, n.l.: dat er **niet werd bedoeld een Syndicalistische Internationale te stichten,** waartoe men intusschen in Berlijn is gekomen.

Ten overvloede nog een bewijs van de meest bevoegde zijde, dat het niet de bedoeling was — en daartoe hebben de leden ook niet besloten! — een Syndicalistische Internationale te stichten. Men leze „De Arbeid" van 1 April 1922, derde pag.; — daar schrijft Lansink Jr. onder den titel van: „Ter kennisname!" — o.a. dit: „Door sommige tegenstanders van de resolutie van de meerderheid van het N. A. S.-Bestuur, evenals door kranten als „De Tribune", wordt den laatsten tijd de onjuiste bewering uitgesproken, dat de meerderheid van het N.A.S.-bestuur „een zuiver syndicalistische internationale" zou willen".

Na dan de bekende Berlijnsche verklaring van Dec. 1920, ter kennisname te hebben opgenomen, vervolgt Lansink Jr.: „Uit bovenstaande blijkt, dat bij de meerderheid van het N. A. S.-bestuur van een syndicalistische internationale geen sprake is".

Ook dit feit nagelen wij vast!

Maar ondanks deze verklaringen is er te Berlijn wèl een syndicalistische internationale gesticht en hebben al de onderteekenaars van de meerderheidsresolutie geen hand uitgestoken om deze stichting te beletten. Integendeel! Ze hebben daarnevens ook den grondslag hunner eigen resolutie losgelaten, n.l.: de bekende Berlijnsche verklaring van Dec. 1920. 't Is wel droevig, maar toch een vaststaand feit, waarop onzerzijds de aandacht moet worden gevestigd. Maar zoowel bij de stichting van de R. V. I. van Moskou, als bij die der Syndicalistische Internationale van Berlijn, zijn zij, die hebben gezworen bij de Berlijnsche verklaring van December 1920, in gebreke gebleven deze te verdedigen. Want op het stichtingscongres van de Syndicalistische Internationale, heeft Lansink Jr. **geen woord ter verdediging van deze Berlijnsche verklaring van December 1920 gesproken.** Zelfs niet, nadat door Rocker, namens het Bureau.... en ten genoege van het congres.... was verklaard, dat feitelijk deze verklaring onmid-

dellijk na het stichtingscongres van de R. V. I. van Moskou in 1921.... als vervallen diende te worden beschouwd, **maar in geen geval door het Revolutionair Syndicalistisch Bureau was aanvaard.** Integendeel! Door dit Bureau principieel was afgewezen. Daarop komen wij straks nog terug. Intusschen gaan wij verder met onze bespreking van voornoemde meerderheidsresolutie. Daarin wordt ten slotte met een zeker gevoel van leedwezen geconsateerd en betreurt, „dat de in 1921 te Moskou gestichte roode vakinternationale dezen grondslag (de Berlijnsche verklaring van December 1920) niet heeft aanvaard, zooals blijkt uit de statuten en besluiten van het eerste congres der R. V. I. **in het bijzonder door hare organisatorische verbinding met de derde communistische Internationale."**

Let nu vooral op de door ons onderstreepte woorden. In het bijzonder blijkt dus — aldus de inhoud dezer resolutie — dat de grondslag van de z.g. Berlijnsche verklaring van December 1920, niet door de R. V. I. is aanvaard, doordat ze een organisatorische verbinding met de communistische Internationale had aangegaan. 't Ging er dus in hoofdzaak om: Aus die Statuten streichen!

Wat is er door den verdediger van de meerderheidsresolutie N. A. S.-Bestuur op het buitengewone congres van het N. A. S. gezegd? Dit n.l.: (zie bl.z. 45 Congresverslag):

„Wanneer wij zoo de voorstanders van aansluiting bij de R. V. I. hooren spreken, dan komen ze voortdurend, niet alleen vanavond Bouwman, maar ook in Moskou, ten slotte met dit argument aan, waarmede ze dan de tegenstanders van uitsluiting meenen te hebben schaakmat gezet, het argument, wij zijn het voor negen tiende eens en op één tiende zijn wij het niet eens en daarom is het toch feitelijk onzin om ons niet bij de R.V.I. aan te sluiten, want als-je het op 9 punten eens bent is het tiende punt van zoo weinig beteekenis, dat je dat wel op den koop toe kunt nemen."

In dit verband noemt Lansink Jr. „het opmerkelijk", dat die kameraden niet even het tiende punt nader in beschouwing nemen, want — aldus L. Jr. —: **de kwestie is zoo, dat dat tiende punt belangrijker is dan alle 9 andere bij elkander.**

Dit deel van zijn betoog samenvattende, komt L. Jr. tot de conclusie (blz. 52):

„Daarom, als de R.V.I. aan haar verbindingen met de derde internationale vasthoudt, is dat een bezwaar niet over kleine dingen, maar groote zaken en in dat één tiende deel zit zooveel, dat het de beteekenis van de andere negen tienden volkomen overschaduwt."

Overduidelijk blijkt nu zeker wel, dat het tiende punt, hetwelk alle andere punten **van overeenstemming „overschaduwt"**, is: de uitwisselingsbepalingen in de statuten der R.V.I. Wat wordt er gewenscht?

Aus die Statuten streichen!

DE SYNDICALISTEN-CONFERENTIE JUNI 1922.

Alvorens de beslissing in de onafhankelijke vakbeweging middels het referendum was gevallen — in dien tijd hadden we de herstemming tusschen resolutie no. 1 en no. 3 — werd er te Berlijn, Juni 1922 een Syndicalisten-conferentie gehouden. Aan deze conferentie nam het N. A. S. geen deel. De vertegenwoordigers van eenige syndicalistische vakcentralen, die aan deze conferentie deelnamen, besloten tot het houden van een internationaal syndicalisten-congres. Voor dit doel werd een voorloopig bureau gevormd, hetwelk den naam kreeg van Revolutionair Syndicalistisch Bureau.

De makkers in Holland zullen bij het hooren dezer stichting zich hebben afgevraagd: **waarom moet er nu een Revolutionair Syndicalistisch Bureau worden gesticht.... terwijl er toch een Internationaal Syndicalistisch Informatie-Bureau bestaat?**

Ze kunnen zich ook nog de vraag hebben gesteld: Als inderdaad de Berlijnsche verklaring niet bedoeld te zijn een platvorm voor een syndicalistische, doch wèl een voor 'n

algemeen-revolutionaire vak-internationale,

hoe komt men er dan toe, om een syndicalisten-congres bijeen te roepen?

Maar wie kon vermoeden, dat die van ouds bekende Hollandsche achtelijkheid, ons óók nu weer parten zou spelen?

O!.... die Hollandsche achtelijkheid!....

Waarachtig, toen men hier in Holland nog bij hoog en

bij laag zweerde bij de Berlijnsche verklaring van 1920, was deze in Berlijn — de stad waar het wicht werd geboren! — allang vergeten.

Allang buiten de deur gezet!

EEN OFFICIEEL ONDERZOEK.

Bij referendumstemming was bepaald, dat het Bestuur van het N. A. S. zich met de vakvereenigingen zou in verbinding moeten stellen, die zich eens verklaren met de Berlijnsche verklaring van December 1920, met deze een internationaal congres bijeen te roepen, om tot de stichting te geraken van een revolutionaire vakinternationale.

Geen Syndicalistische Internationale!

Maar, — zoo werd gezegd! — de andere vakvereenigingen zijn ons vóór geweest, hebben reeds een voorloopig bureau gevormd en dus,.... moet het N. A. S. ten spoedigste deel uitmaken van dit Revolutionair Syndicalistisch Bureau en een vertegenwoordiger daarin aanwijzen. Hals over kop moest het nu geschieden! Maar ondergeteekende stelde in de vergadering van het Algemeen Bestuur het N. A. S. de vraag: of wij „zwart op wit" voor ons hadden het bewijs, dat door dit Revolutionair Syndicalistisch Bureau, de Berlijnsche verklaring van December 1920 wel was aanvaard? Vervolgens wenschten wij te weten, waarom het Syndicalistisch Informatie Bureau een naamsverandering had ondergaan? — of, het wellicht was opgeheven? In het laatste geval wenschten wij de reden der opheffing te kennen. In het bijzonder maakten wij bezwaar tegen toetreding van het N. A. S. tot dit Revolutionair Syndicalistisch Bureau,.... zonder de grondslagen er van te kennen.

Hoe werd ons optreden beoordeeld?

Men sprak over sabotage van een referendumbesluit. Toch waagde men het niet tot dit Bureau toe te treden, alvorens een officieel onderzoek in te stellen.

Voor dit onderzoek werd aangewezen Lansink Jr.

Wat was diens taak?

Zijnerzijds moest worden gepoogd, door middel van mondeling overleg, het Revolutionair Syndicalistisch Bureau te bewegen, het tegen Kerstmis 1922 bijeengeroepen syndicalistencongres op een anderen datum te doen aanvangen. Een en ander in verband met het N. A. S.-congres, hetwelk oorspronkelijk ook met Kerstmis 1922 zou plaats hebben.

Als zou blijken — aldus de opdracht aan L. Jr. verstrekt! — dat dit Bureau de Berlijnsche verklaring van December 1920 had aanvaard, dan mocht zijnerzijds worden verklaart, dat het N. A. S. deel zou uitmaken van het Revolutionair Syndicalistisch Bureau en kon hij als lid in dit Bureau zitting nemen.

Wat werd door Lansink Jr. in zijn mondeling rapport verklaard, nadat hij te Berlijn met eenige leden van dit Revolutionair Syndicalistisch Bureau een conferentie had gehad?... Dit: dat voornoemd Bureau de Berlijnsche verklaring had aanvaard, tengevolge waarvan hij als lid tot dit Bureau was toegetreden, na eerst te hebben gezegd in die conferentie, dat het N. A. S. **nu** deel uitmaakte van het Revolutionair Syndicalistisch Bureau. Hem gevraagd: of het Syndicalistisch Informatie-Bureau nog bestond? — en zoo ja, — waarom het een naamsverandering heeft ondergaan? — en waarom deze naam niet was in overeenstemming met de uitgesproken bedoeling der Berlijnsche verklaring van December 1920? — zoodat feitelijk behoorde te worden gesproken van een **Revolutionair Vakvereenigings-Bureau** — en dus de naam van Syndicalistisch-Bureau **niet conform den eisch was,** — antwoorde Lansink Jr.: dat het Informatie-Bureau een naamsverandering had ondergaan en het woord „Syndicalistisch" feitelijk alleen maar was toegevoegd aan het Revolutionair Syndicalistisch Bureau, omreden anders misverstand zou kunnen ontstaan omtrent den naam van dit Bureau en de R. V. I. van Moskou. In geen geval — aldus verklaarde L. Jr. verder! — was het de bedoeling van de Berlijnsche Juni-conferentie 1922, om een syndicalistische Internationale te stichten, doch wèl een **Revolutionaire Vakvereeniging-Internationale** op den grondslag der Berlijnsche verklaring van December 1920.

HET SYNDICALISTEN-CONGRES 1922—1923.

Wie kon vermoeden, dat het N. A. S. tengevolge van door — of aan — Lansink Jr. verstrekte onjuiste mededeelingen, tot het Revolutionair Syndicalistisch-Bureau was toegetreden?

Maar op het syndicalistencongres, hetwelk aanving op 25 December 1922 en eindigde op 2 Januari 1923,

kwam dit aan het licht!

Nadat de secretaris van het Revolutionair Syndicalistisch-Bureau, Rocker, verslag had gedaan van de, door dit bureau gedane werkzaamheden, stelde Dissel, namens de Hollandsche delegatie, gevormd naast dezen, door Schenk en Van Zelm, de volgende vragen aan Rocker: (Wij citeeren het verslag voorkomende in „Der Syndicalist" van 1923, no. 1, orgaan der Duitsche Anarcho-Syndicalisten):

„Dissel, Holland, vraagt, of het in Juni (1922) gevormde Internationaal Bureau niet de voortzetting is van het in December 1920 gevormde Internationaal Informatie Bureau. In dit geval moeten de redenen voor de naamsverandering genoemd worden.

Bij de bespreking van het kasoverzicht dient ook de vraag beslist te worden, of de kosten van het oude Amsterdamsche Internationale Informatie-Bureau met die van het nieuwe Bureau verrekend kunnen worden."

Welk antwoord gaf Rocker namens het Revolutionair Syndicalistisch-Bureau — waartoe ook het lid Lansink Jr. behoort! — aan Dissel? Dit: Alweer citeeren wij het verslag):

„Rocker wijst er met nadruk in zijn slotwoord op, dat tusschen de conferentie van 1920, die het Amsterdamsch Informatie-Bureau stichtte, en de dit jaar (1922) in Juni plaatsgevonden conferentie,

GEEN VERBAND BESTAAT.

In 1920 werd, overigens zonder gevolg, aldus gaat Rocker verder, beproefd, een overeenstemming tusschen de syndicalistische afgevaardigden naar het congres der R. V. I. (in 1921) te bewerkstelligen.

De conferentie van Juni kwam voor een geheel ander doel bij elkander.

Hare beginselverklaring onderscheidt zich ook in menig punt zeer duidelijk van die in December 1920 aangenomen. In Juni 1922 werd ondubbelzinnig het parool van de dictatuur

van het proletariaat afgewezen." (Eenige woorden zijn door ons onderstreept).

Ziet hier de ontmaskering!

Als de kameraden dit lezen, zullen ze misschien een oogenblik sterretjes voor de oogen krijgen. 't Is niet onze schuld, als ze daarvan last ondervinden.

Maar wat te zeggen van de poging van L. Jr. — **na** de verklaringen van Rocker — om, nadat hij onzerzijds was gewezen op deze, zoo belangrijke verklaringen van Rocker, ons poogde diets te maken:

Rocker verkeerd te hebben verstaan.

Maar dat balletje rolde verkeerd. Want toen wij de vraag stelden aan de kameraden Roodveldt en Ultee, daar als gasten de Federatie van Bouwvakarbeiders vertegenwoordigende, en vervolgens deze vraag aan Schenk en Van Zelm stelden: of Rocker deze verklaringen had afgelegd? verklaarden deze makkers een voor een, dat Dissel zich **niet** vergist had en hij Rocker wèl terdege goed had verstaan. Trouwens, het door ons geciteerde verslag levert afdoende bewijs van de juistheid onzer beweringen.

Er bestond dus niet het minste verband tusschen de in December 1920 gehouden conferentie en die van Juni 1922.

Dus de Berlijnsche verklaring van December 1920 was niet aanvaard door het Rev. Synd. Bureau.

De conferentie van vertegenwoordigers der syndicalistische organisaties van Juni 1922, heeft een beginselverklaring vastgestelde, **welke zich in menig punt onderscheidt van de Berlijnsche verklaring van December 1920.**

Dus de Berlijnsche verklaring van December 1920 was **niet aanvaard!**

Waarom was dit niet gedaan?

't Antwoord ligt voor de hand: de Berlijnsche verklaring van December 1920 vormde het platvorm eener Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale. En omreden de in Juni 1922 gehouden syndicalisische conferentie absoluut niets daarvan wilde weten, doch zich met nadruk vóór de stichting van een Syndicalistische Internationale verklaarde, — **daarom werd de Berlijnsche verklaring van December 1920.... door**

deze vrienden.... buiten de deur gezet, na ze eerst te hebben veronachtzaamd.

En dat, terwijl Lansink Jr. in een op Vrijdag 15 December 1922 gehouden besturenvergadering van het Amsterdamsche P. A. S., waar Losowsky sprak, aan den secretaris van de R. V. I. van Moskou in ernstige overweging gaf, om de Berlijnsche verklaring van December 1920.... te aanvaarden. En dat, terwijl Lansink Jr. op het syndicalistencongres te Berlijn (25 Dec. 1922—2 Jan. 1923) geen woord ter verdediging dezer verklaring heeft gesproken, zelfs dit syndicalistencongres niet eens een zelfde aanbod deed, als zijnerzijds enkele dagen voor dien aan Losowsky was gedaan, n.l.: **aanvaarding der Berlijnsche verklaring van December 1920.**

Bovendien bestond het voornoemde Internationaal Syndicalistisch Informatie-Bureau ook niet meer; had bovendien ook geen naamsverandering ondergaan, om de eenvoudige reden, dat de in Juni 1922 te Berlijn gehouden syndicalistenconferentie van oordeel was, dat onmiddellijk **na** het in 1921 gehouden stichtingscongres der R. V. I. van Moskou, voor welks doel het was gesticht — het Internationaal Syndicalistische Informatie-Bureau, als opgeheven diende te worden beschouwd.

Het feit b.v., dat de secretaris van dit Informatie-Bureau, Lansink Jr., tot op den dag van heden nog steeds geen verslag heeft uitgebracht buiten beschouwing latende, bleek ons óók, dat onze vrienden in het buitenland, precies zoo dachten over de Berlijnsche verklaring van December 1920, als ze het deden over voornoemd Informatie-Bureau, n.l.: dat óók deze verklaring onmiddellijk **na** het in 1921 gehouden stichtingscongres der R. V. I., als uitgediend werd beschouwd.

Maar — zal men vragen — heeft onder deze omstandigheden het referendumbesluit, hetwelk heet te zijn verkracht (zie ons artikel: „De storm uitgewoed?", in „De Arbeid" van 17 Februari l.l. en „De Berlijnsche verklaring 1920", in „De Arbeid" (van 3 Maart 1923) nog wel rieele beteekenis? — een besluit, waarmede een resolutie werd aangenomen, dewelke is opgebouwd op de Berlijnsche verklaring van December 1920? Natuurlijk niet!

Maar op nog iets anders dient eveneens de aandacht te worden gevestigd, n.l. op het feit, dat men zonder slag of stoot

de Berlijnsche verklaring van December 1920, waar het betrof de Syndicalistische Internationale, heeft prijsgegeven, terwijl men deze tegenover de R. V. I. van Moskou.... **zoo hardnekkig bleef vasthouden.**

Alleen dit feit moest voor de leden van de onafhankelijke vakbeweging reeds voldoende zijn, om thans hun stem uit te brengen vóór aansluiting bij de R. V. I. van Moskou. 't Is weliswaar laat, kameraden, maar te laat is het nog niet.

Op den tweeden dag van het Syndicalistencongres, 26 December 1922, kwam in behandeling de volgende oproep, ingezonden namens het in November 1922 gehouden 2e congres der R. V. I. van Moskou:

„AAN ALLE SYNDIKALISTEN!

Het tweede congres van de R. V. I., dat het voorstel van de Fransche C. G. T. U. over de tegenwoordige verhouding tusschen de Communistische Internationale en de R. V. I. heeft aangenomen, wendt zich tot alle arbeiders, die tot de syndicalistische organisaties behooren, met de dringende uitnoodiging, het voorbeeld van de C. G. T. U. te volgen en de kwestie van onmiddellijke aansluiting bij het eenige centrum der wereldvakbeweging, bij de Roode Vak-Internationale, ter sprake te brengen. Het tweede congres stelt de op 25 December te Berlijn bijeenkomende conferentie van anarcho-syndikalisten voor, alle pogingen, om de internationale vakbeweging te scheuren, na te laten en zich aan te sluiten bij de Roode Vak-Internationale.

Het congres geeft uiting aan zijne overtuiging, dat alle werkelijke revolutionairen, alle arbeiders, onafhankelijk van hun politieke overtuiging, die bezield zijn door eerlijken wil, de heerschappij van de bourgeoisie omver te werpen en het rijk van den arbeid te stichten, zich zullen aansluiten bij de R. V. I., mèt hun leiders, zoo ze voor aansluiting zijn, tegen de leiders in, wanneer deze een hindernis op den weg naar de schepping van een eensgezinde revolutionaire internationale vakbeweging zouden opwerpen."

Ziethier een ernstige eenheidspoging! .... Helaas.... door dit Syndicalistencongres met hoongelach ontvangen!...

Welk voorstel had het 2e congres der R.V.I., gehouden in November 1922, aangenomen? — Het door het Fransche N. A. S. (C. G. T. U.) ingediende omtrent het schrappen der bezwarende uitwisselingsbepalingen in de statuten der R.V.I.

Aus die Statuten streichen!

Door de Hollandsche delegatie (Dissel, Schenk en v. Zelm) is het voorstel ingediend, zooals zulks was aangegeven in de bekende resolutie-Dissel, welke in 2e instantie was aangenomen, in een vergadering van het Algemeen Bestuur en den Algemeenen Raad, met 12 stemmen voor en 8 tegen.

Dit voorstel hield in om, nu het 2e congres der R.V.I. van Moskou tot schrapping der bezwarende uitwiselingsbepalingen had besloten, **niet tot de stichting eener nieuwe Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale over te gaan.** Daarnevens het uitvoerend Bureau van het Revolutionair Syndicalistisch Bureau opdracht te geven, zich onmiddellijk in verbinding te stellen met den Centralen Raad van de R.V.I. van Moskou; met dezen besprekingen aan te gaan, om middels deze besprekingen tot een bevredigende oplossing te komen, **opdat er éénheid zou komen tusschen de diverse deelen der revolutionaire vakbeweging.**

Dit voorstel, hetwelk daar door de Hollandsche delegatie is gedaan, is niet alleen fel bestreden, doch deze kameraden werden bovendien ook nog beledigd, omreden er werd verondersteld, dat ze met behulp van Russische goudroebels konden zijn omgekocht.

Met hoongelach werd de oproep van het 2e congres der R.V.I. door dit Berlijnsche Syndicalistencongres ontvangen. Het voorstel van de Hollandsche delegatie werd verworpen en de goede trouw dezer kameraden in twijfel getrokken.

Na afstemming van het voorstel onzer delegatie, werd de Syndicalistische Internationale gesticht .... en daardoor de internationale versplintering der revolutionaire vakbeweging.... een feit.

Er was een internationale gesticht, geheel steunende op den grondslag van den politieken haat.... en dus ook uit.... Anarchistisch.... politieke overwegingen.

* * *

Verbreking der organisatorische verbindingen.

Het overwegende bezwaar tegen aansluiting van het N. A. S. bij de Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale (R.V.I.) van Moskou, is door het besluit van het 2e congres der R.V.I. komen te vervallen. De bezwarende uitwisselingsbepalingen zijn uit de statuten der R.V.I. geschrapt.

Art. 10 (Fransche tekst art. 11) luidt thans als volgt:

„Ten einde overeenstemming te brengen in den strijd van alle revolutionaire organisaties, kan de Centrale Raad van de R.V.I., wanneer de omstandigheden het vereischen:

1. Internationale overeenkomsten aangaan met den Centralen Raad van de Communistische Internationale.
2. Gemeenschappelijke zittingen houden met den Centralen Raad van de Communistische Internationale, ter discussie van de meest belangrijke vraagstukken der internationale arbeidersbeweging en ter organisatie van gemeenschappelijke acties.
3. Gemeenschappelijk met de Communistische Internationale, internationale oproepen uitvaardigen, telkens wanneer de omstandigheden dit vereischen.
4. Gemeenschappelijke Comité's van Actie stichten, ten einde de genomen beslissingen door te voeren."

Allereerst merken wij hierbij op, dat er slechts sprake is van samenwerking — „telkens wanneer de onstandigheden dit eischen". Deze samenwerking niet uitsluitend behoeft — en zal zijn — met de 3e Internationale, waarvan nog maar voor kort het bewijs werd geleverd, n.l.: dat er óók samenwerking door de R. V. I. is aangeboden aan de andere politieke internationalen, een en ander in verband met de gebeurtenissen in het Roergebied. Vervolgens heeft de Centrale Raad van de R. V. I. van Moskou zelfstandig te bepalen — precies als bij ons het Bestuur van het N. A.S. ! — óf er wèl, maar óók: of er **niet** zal worden samengewerkt met andere internationale organisaties. Maar hoe overigens geoordeeld kan worden over de noodzakelijkheid en het nut van samenwerking, in ieder geval staat vast, **dat de organisatorische verbinding is verbroken**; kortom, dat die bezwarende uitwisselingsbepa-

lingen uit de statuten der R. V. I. van Moskou **zijn geschrapt.**

Wel wordt door onze vrienden-tegenstanders van aansluiting bij de R. V. I. de uitlegkunde zoo in toepassing gebracht — ze beroepen zich dan op een z.g.n. bolsjewistisch orgaan uit Frankrijk genaamd „Le Peuple" — alsof dit schrappen der bezwarende bepalingen uit de statuten van de R. V. I. niets beteekent. Maar als wij nu zeggen, dat dit orgaan **niet** pro-, doch wèl anti-bolsjewistisch is, dan zal men begrijpen, dat hier — al dan niet ter goeder trouw! — door onze tegenstanders een bron wordt aangeboord, waaruit een verdacht luchtje opstijgt.

Over uitlegkunde heeft mijn collega L. Jr. op het buitengewone congres van het N. A. S. een karakterestieke opmerking gemaakt. Hij liet daarbij uitkomen, dat het hem „tamelijk onverschillig" is „hoe Losowsky, of Zinowjev, of wie ook" een en ander interpreteeren. L. Jr. houdt zich liever aan hetgeen „zwart op wit staat", daar heeft hij „houvast aan".

't Valt niet te ontkennen: er zit veel goeds in een dergelijke uitspraak. Er werd mede bedoeld verbazing te uiten over het feit, dat **ondanks** de uitwisselingsbepalingen, **ondanks** die organisatorische verbinding, welke in 1921 was aanvaard door de R.V.I. en in haar statuten vastgelegd, het niets bezwarends heette te bevatten, voor het z.g.n. onafhankelijkheidssandpunt.

Maar wat te zeggen van de pogingen zijnerzijds en door andere tegenstanders thans aangewend, om ondanks het nu **niet** „zwart op wit staat", toch het te stellen.... alsof er feitelijk niets is veranderd?

En dat spreekt over uitlegkunde!

't Is waar: een ander argument wordt ook nog aangevoerd. Er is door een der Communisten in Duitschland, georganiseerd in de R. V. I., n.l. door Heckert.... een vreeselijke brutaliteit begaan. Deze man beging me daar de brutaliteit zich de weelde te durven veroorloven ,om er óók nog wenschen op na te houden. Waarachtig, hij betreurde het dat de organisatorische verbinding tusschen de R.V.I. en de 3e Internationale was opgeheven. En vervolgens sprak hij den wensch uit — waarachtig! — dat deze verbinding weer tot stand zal kunnen komen!

Ja, ja, dat feit wordt uitgebuit, alsof er weet niet wat gebeurd is.

Heeft dat wenschen nu iets te beteekenen? Wij zeggen neen! Trouwens, tegenover zijn wensch plaats ik de mijne, n.l.: dat deze organisatorische verbinding **niet meer tot stand zal komen.** Heeft nu — zoo vragen wij — de wensch van den communist Heckert grootere beteekenis, dan dien van den Sociaal-Anarchist Dissel?

Men leert ook weer uit dit feit, hoe klein de argumenten zijn, waarmede door tegenstanders van de R. V. I. wordt gewerkt.

HET N. A. S. EN HET I. A. M. B.

Is het niet opvallend, vrienden, dat zij, die zich zoo bijzonder „warm" maken over de „onafhankelijkheid" onzer vakbeweging, heel toevallig warme voorstanders zijn van aansluiting van het Nationaal Arbeids-Secretariaat (N. A. S.) **bij het politieke instituut:** het Internationaal Anti-Militaristisch Bureau (I. A. M. B.)? Heele Federaties maken deel uit van dit politieke instituut. **En wij zijn tegen deze aansluiting,** eendeels, omreden het N. A. S. een zelfstandige taak heeft te vervullen, óók met betrekking tot de propaganda en den daadwerkelijken strijd tegen het militarisme, anderdeels, omreden een zoodanige aansluiting bij **het politieke instituut:** het I. A. M. B., in strijd is met ons onafhankelijkheidsstandpunt. Maar de collega's, die struikelden over de uitwisselingsbepalingen in de statuten der R. V. I. van Moskou, deelen mijn standpunt **niet** en.... wenschen een duurzaam **organisatorisch verbond van het N. A. S. met het I. A. M. B.** Zij zeggen: het N. A. S. moet zich aansluiten bij dit politieke lichaam!

Leve de onafhankelijkheid!

Willen onze makkers ook even rustig nadenken over dit feit?

Men verlieze dan niet uit het oog, dat het I. A. M. B. een politieke internationale is en de R. V. I. een.... Revolutionaire **Vakvereenigings-**Internationale.

CONCLUSIE EN ADVIES.

Kortelings willen wij in onze conclusie er nog op wijzen, dat in de R. V. I. terdege de opvatting wordt gehuldigd, dat

de vakbeweging een zelfstandige taak heeft. Ten bewijze daarvan willen wij voor de twijfelaars den aanloop der resolutie citeeren, welke naar aanleiding van de voorstellen van het Fransche N. A. S., op het 2e congres der R. V. I. van Moskou in November 1922, met algemeene stemmen is aangenomen.

„In overweging nemende:

dat de vereeniging van alle revolutionaire arbeiders, ten doel hebbende den gemeenschappelijken strijd tegen het kapitaal te voeren en ter vestiging van de dictatuur van het proletariaat,

HET WERK IS DER R. V. I.!"

't Staat „zwart op wit" en daar hebben we „houvast aan".

Bovendien is reeds op het stichtingscongres der R. V. I. **het directie actie-standpunt aanvaard.** Eveneens de onverzoenlijke revolutionaire klassestrijd.

Precies als het N. A. S.!

De revolutionaire grondslagen van de R. V. I. en van het N. A. S. zijn gelijk aan elkander.

Er is een boom opgezet over de „onafhankelijkheid" in onze vakbeweging. Het heette dan, dat die uitwisselingsbepalingen in strijd waren met ons onafhankelijkheidsstandpunt. Goed, dat standpunt is ook het mijne, al was het voor ons geen bezwaar om toe te treden tot de R. V. I. en dan te doen, in samenwerking met het Fransche N. A. S., wat deze zustercentrale thans alleen heeft gedaan.... en met succes!....

Aus die Statuten streichen!

Welnu, de bezwarende bepalingen **zijn uit de statuten geschrapt.** En daarom was het niet alleen overbodig, het was ook onverantwoordelijk, om naast de Revolutionaire Vakvereenigings-Internationale van Moskou, een Syndicalistische op te richten. Dat is verbrokkeling van revolutionaire energie in een tijd van wereld-reactie als waarin wij thans leven, óók ontoelaatbaar.

Maar het is gedaan!

En de vrienden, die hun mond vol hebben over onafhankelijkheid, zij schijnen er hun aandacht niet aan te willen

— of aan te durven! — schenken, n.l.: dat de parlementaire politieke partij, de S. P..... speciaal met het oog op de „onafhankelijkheid" van onze vakbeweging.... een afgevaardigde heeft gezonden naar het congres der Anarcho-Syndicalisten te Berlijn. Op het in December 1922 gehouden syndicalisten congres te Berlijn, was waarachtig de S. P..... vertegenwoordigd. En met het oog op de „onafhankelijkheid", wetende in Berlijn een internationale verzamelplaats te vinden — **in het vakvereenigingscongres!** — van Anarchisten, die bovendien óók nog politiek zijn misleid geworden door den vertegenwoordiger van de Hollandsche S. P., — heeft deze parlementaire politieke partij een afgevaardigde gezonden naar dit Syndicalistencongres. Waarom dit gedaan is? **Om de politieke internationale relaties uit te breiden en te versterken!** Voor dit doel werd zelfs een openbare vergadering van het Berlijnsche P. A. S. — van een plaatselijke vakcentrale, dus.... benut door de S. P.!

Leve de onafhankelijkheid!

In onze conclusie willen wij ook nog op een ander feit de aandacht vestigen. Op het voor eenigen tijd terug te Parijs gehouden Anarchistencongres, heeft Rocker, een der secretarissen van de met Kerstmis 1922 gestichtte Syndicalistische Internationale, verklaard: nimmer te hebben gepoogd om naast de reformistische Engelsche vakbeweging, een der syndicalisten te stichten. Waarom meent u? — omdat Rocker zijn anarchistische propaganda kon voeren in deze reformistische vakbeweging. Dat is de z.g.n. cellenbouw, wordt allicht opgemerkt. Maar dàarop wilden wij niet **alleen** de aandacht vestigen. Uit dit feit blijkt bovendien overduidelijk, dat dus de syndicalistische vakbeweging in aanmerking komt voor de anarchistische propaganda van Rocker en consorten.

Leve de onafhankelijkheid!

Of óók voor **dit doel** een Syndicalistische Internationale **is gesticht?**

In ieder geval weten wij met zekerheid te zeggen, dat er te Berlijn een Revolutinaire Syndicalistische Internationale is gesticht, met een zeer sterke Anarcho-Syndicalistische tendenz. Wij weten ook met zekerheid te zeggen, dat deze Syndicalistische Internationale,.... de Berlijnsche verklaring van December 1920.... principieel heeft afgewezen en zich heeft

geplaatst op den grondslag van de in 1922, te Berlijn gehouden Juni-conferentie, een grondslag, welke — volgens Rocker — „zich in **menig punt** onderscheidt van de Berlijnsche verklaring van December 1920."

Dus de Berlijnsche verklaring van December 1920 is niet aanvaard!

En de bewering: dat deze verguisde verklaring door de geheele discussie liep, discussies, op dat syndicalistencongres gevoerd — men houde het ons ten goede —, maar dit is een bewering.... zonder eenig bewijs. Trouwens, als men gehoord had met welk een minachting Rocker sprak over de Berlijnsche verklaring van December 1920, dan zou men beseffen, dat een dergelijke bewering niets te beteekenen heeft. Iets anders nog: wie heeft iets op dit syndicalistencongres gezegd over deze Berlijnsche verklaring van December 1920, in den zin, alsof men haar wenschte te verdedigen?!

Niemand!.... Niemand!....

Opvallend is nog iets in deze geschiedenis, n.l. dit: De vrienden, die in zekere commissie-vergaderingen bij hoog en laag bezwoeren, dat het N. A. S. **niet uitgesproken anti-parlementair is**; dit niet kon zijn in verband met de z.g.n. „ongeacht clausule".... en in verband met hunne politieke S. P.-belangen dit argument vasthielden! — deze vrienden zeggen nu met een staal gezicht, dat de statuten van de Syndicalistische Internationale in Berlijn en die van het N. A. S..... Siameesche tweelingen zijn.

En dat, terwijl in de statuten, in verband met het directe actie-standpunt, nadrukkelijk wordt bepaald, dat ze anti-parlementair is, deze Syndicalistische Internationale.

Bovendien komt nog een ander deel der statuten van deze Syndicalistische Internationale in.... botsing met onze „ongeacht clausule". Wij hadden wel eens het gezicht willen zien van een zeker iemand, stel: dat een zekere bepaling, welke we hieronder laten volgen, reeds had bestaan tijdens zijn bekleeding van een zekere functie **„in een openbaar politiek instituut,** — voorbeeldenderwijze verder gesproken — en dan aannemende, dat **hij** lid ware geweest van het bureau dezer Syndicalistische Internationale. Natuurlijk kan dit voorbeeld voor ieder ander gelden. Maar daarover straks nog niets. Eerst laten wij hieronder de laatste alinea volgen, voor wat betreft er gezegd wordt van **„HET UITVOEREND BUREAU"**. Er staat letterlijk bepaald:

„Een lid van het Internationaal Bureau, dat in een openbaar politiek instituut een functie aanvaardt, houdt daardoor op lid van het Bureau te zijn."

In dit verband mogen wij er zeker wel aan herinneren, dat het in 1920 gehouden (vervolg) congres van het N. A. S., **slechts de wenschelijkheid heeft uitgesproken,** dat gesalarieerde Bestuurders hunne functie **„in een openbaar politiek instituut"**.... zouden neerleggen. 't Is niet van belang ontbloot er hier nog op te wijzen, dat er een heel sterke moreele drang moest worden geoefend op een der Bestuurders die een functie had **„in een openbaar politiek instituut"**.... en zich beroepende op het congresbesluit, hiervoren genoemd, de opvatting verkondigde, dat deze wenschelijkheidsuitspraak zóó moest worden opgevat, **alleen** maar van kracht te zijn.... als de bekleeding eener functie.... **„in een openbaar politiek instituut"**.... bezwarend zou blijken voor de richtige vervulling der functie als gesalarieerd vakvereenigingsbestuurder. Wij mogen er zeker wel de aandacht op vastigen, dat het congres de voorstellen, inhoudende **een principieele onvereenigbaarverklaring** dezer functies met die in de vakbeweging:

ABSOLUUT HEEFT AFGEWEZEN.

En de beschrijvingsbrief van ons komende congres bevat geen enkel voorstel, om tot de uitspraak eener principieele onvereenigbaarverklaring daarvan te komen.

Waarom niet? — Omreden dit zou zijn in strijd met onze „ongeacht clausule".

Het zij ons nog vergund in dit verband op een gevaarlijke consequentie te wijzen. Er zijn in de onafhankelijke vakbeweging arbeiders georganiseerd **ongeacht hunne politieke meeningsverschillen.** Daaronder zijn — laat ons zeggen! — drie stroomingen, die deelname aan de verkiezingen propageeren, met de bedoeling, om zitting te nemen **„in een openbaar politiek instituut".** Welnu, een onzer Beestuurders, toevallig lid van het Bureau der Syndicalistische Internationale van Berlijn, wordt, na eerst vooraf, hetzij door de S. P., óf door de C. P., óf door de z.g.n. rappalje partij candidaat te zijn gesteld voor

een functie „in een openbaar politiek instituut", als zoodanig gekozen.

Wat er dan gebeuren kan?

Dan zet het Bureau der Syndicalistische Internationale van Berlijn ons lid heel **principieel buiten de deur**.... en tengevolge daarvan.... ontstaat er een scherp conflict tusschen dit Bureau.... en het N. A. S.

Wij zeggen van deze aangelegenheid in dit bestek niets meer, doch verzoeken aan onze leden eens rustig over deze hoogst belangrijke, met onze „ongeacht clausule" zoo fel in botsing komende principieele aangelegenheid, na te denken.

Alleen staan wij verbaasd als men met een staal gezicht beweerd, dat de grondslagen, de beginselen, in de statuten van de Berlijnsche Syndicalistische Internationale tot uiting komende, geheel parallel loopen met die van het N. A. S.

* * *

Wij willen eindigen met hier het laatste deel eener oproep van de R. V. I. te citeeren. Daarin wordt gezegd tot de leden van het N. A. S.:

„Het tweede kongres wendde zich tot alle syndikalistische organisaties met het voorstel, om zich bij de R. V. I. aan te sluiten, en binnen de R. V. I. hun standpunt te verdedigen.

Het laatste besluit van Uw leiding is niet meer dan een stap tot toenadering tot dit besluit van het 2e kongres. Er blijkt nog een zeker wantrouwen uit, daar de kwestie van aansluiting een geheel jaar wordt verschoven. Wij gelooven niet, dat het noodig was geweest een geheel jaar te wachten, alvorens deze zeer eenvoudige zaak op te lossen. Wij zijn van meening, dat het 2e kongres van de R. V. I. alle bij haar aangesloten organisaties genoegzame waarborgen bood en dat een dergelijk op de lange baan schuiven van de kwestie niet noodzakelijk was. Wij gelooven, dat de belangen van de internationale arbeidersbeweging eischen, de onmiddellijke vereeniging van alle revolutionaire arbeiders, daar iedere dag, dat een bepaald deel der arbeidersbeweging geïsoleerd blijft van het groote revolutionaire arbeidersleger, een bres in de rijen der gansche arbeidersbeweging

doet voortbestaan. Daarom begroeten wij Uw besluit, om tegen de pogingen tot scheuring der internationale revolutionaire arbeidersbeweging door de stichting van een nieuwe Internationale te strijden, met vreugde en wij wekken tegelijkertijd de Hollandsche revolutionaire arbeiders op, zich bij de R. V. I. aan te sluiten en deze kwestie niet tot het volgende kongres uit te stellen.

Steeds dreigender pakken zich de wolken boven het internationale proletariaat samen. Het fascisme, dat in Italië overwonnen heeft, ontwaakt ook in andere landen. De reaktie versterkt zich en treedt steeds onbeschaamder op. Op een dergelijk dreigend moment brengt scheuring, isoleering, het zich afzijdig houden van de internationale aktiviteit ernstige schade toe aan de geheele arbeidersbeweging; alleen onze vijanden winnen er ten zeerste bij.

Kameraden van het N. A.-S.! Slaat geen geloof aan de lasterpraatjes, als zou de R. V. I. een partij-instelling zijn. De R. V. I. is samengesteld uit revolutionaire arbeiders van alle richtingen, zij omvat vele communisten, revolutionaire syndikalisten, revolutionaire arbeiders. De overgroote meerderheid harer leden wordt gevormd door partijlooze arbeiders. Bij haar zijn aangesloten alle klassestrijders, die van de noodzakelijkheid zijn doordrongen, dat er met alle kracht tegen onze klassevijanden moet worden gestreden, dat de heerschappij van de bourgeoisie omver moet worden geworpen en dat het rijk van den arbeid moet worden gesticht.

Denkt eraan, dat de poort van de R. V. I. wijd openstaat voor de revolutionaire arbeiders van alle landen en van alle richtingen en trekt daaruit de konsekwenties."

Inderdaad, de poort van de R. V. I. van Moskou staat open voor alle revolutionair willende arbeiders. En daarom zeggen wij in allen ernst tot u:

HET N. A. S. SLUITE ZICH AAN BIJ DE R. V. I. VAN MOSKOU!

* * *

Met kracht dient door onze leden stelling te worden genomen tegen hen, die niet de keuze zóó laten zijn: **Berlijn of Moskou?**.... doch door hun dreigementen tot scheuring, deze vraag aldus maken:

BERLIJN.... OF DE SCHEURING VAN HET N.A.S.?

Tegen deze methode, welke zeer onfair is, dient een krachtig protest te worden geuit, hetwelk onzerzijds óók in dit bestek wordt gedaan.

Wij willen de eenheid van het N. A. S.

De eenheid van alle revolutionaire vakvereenigingen gesteld boven de verdeeldheid.

Blijft ondanks alles in de onafhankelijke vakbeweging en voert een energieke propaganda

TER HARE VERSTERKING!

Geen internationale scheuring!
Geen nationale scheuring!
Revolutionaire eenheid boven alles!
En internationale eenheid der revolutionaire vakbeweging door middel van

AANSLUITING BIJ DE R. V. I. VAN MOSKOU

dient er spoedig te komen!

Het zij zoo!

Amsterdam, 15 Februari 1923.

DRUKKERIJ „VOORWAARTS"
BERENSTRAAT - AMSTERDAM